Galateni - Comentarii F. B. Hole

Autoritatea apostolică primită direct de la Dumnezeu (vers.1,2)La începutul epistolei sale Pavel nu numai că le făcea cunoscut epistola sa, dar şi sublinia faptul că avea acest loc direct de la Dumnezeu. Ea i-a fost dată nu de la vreun om, nici de la cei doisprezece care fuseseră aleşi înainte de el. Nu de la oameni i-a fost dăruită, nici n-a primit-o prin intermediul vreunui om. Dumnezeu i-a fost originea şi a ajuns la el prin Isus Hristos. De aceea el avea o plinătate de autoritate pe care n-o aveau învăţătorii iudaizanţi care îi tulburaseră, pentru că ei în cel mai bun caz pretindeau a fi trimişi de fraţii din Ierusalim. Mai mult, aşa cum spune el, fraţii care erau împreună cu el în acel timp al scrierii lui, toţi erau alături de el în ceea ce spunea în această epistolă. Era multă putere în cuvintele lui!

Epistolă scrisă către toate adunările din provincia Galatiei (v.2)Observăm că el scria nu numai către o adunare creştină, ci către adunările din provincia Galatiei, care în mod evident fuseseră afectate în acelaşi fel. Evanghelia ajunsese la ei prin lucrarea lui Pavel, cum se înţelege în capitolul 4.11-15. Ei îi făcuseră o primire minunată şi păreau să-i fie foarte devotaţi. Se făcuseră lucrări de putere printre ei (3.5) şi a fost un timp plin de mult entuziasm. Nu ni s-a spus de vreo împotrivire. N-a apărut cineva care să arunce cu pietre în Pavel! Iar în Faptele Apostolilor toate par ignorate. Ni se spune numai că „au străbătut…ţinutul Galatiei” (16.6) predicând evanghelia şi, mai târziu, „străbătând pe rând ţinutul Galatiei… întărindu-i pe toţi ucenicii” (18.23).Faptul acesta este semnificativ. Desigur, a fost unul din acele timpuri când lucrarea a rămas mai mult la suprafaţă – într-un loc pietros. Pentru aceasta nu trebuie să discreditǎm lucrarea apostolului, pentru că Domnul spune că o lucrare superficială se va găsi când El Însuşi avea să fie semănătorul. Totul părea minunat şi totuşi Duhul Sfânt ştia de la început ce anume era dincolo de suprafaţă, iar când Luca a fost inspirat să scrie cea de a doua lucrare a sa, timpul acesta aparent minunat în Galatia este redus doar la o scurtă menţionare.

Christos S-a dat pe Sine Însuşi ca să ne smulgă din acest veac rău (v.3-5)

În salutările de la început (vers.3-5) Domnul Isus este prezent într-un fel foarte semnificativ. În adevăr, El S-a dat pe Sine Însuşi pentru păcatele noastre, iar scopul avut în vedere a fost ca să ne smulgă „din veacul rău de acum”. Când vom cerceta mai departe această epistolă vom vedea cum legea, firea păcătoasă şi lumea (acestea trei formând veacul cel rău) merg împreună; deoarece legea a fost dată pentru a pune o regulă firii păcătoase şi în felul acesta lumea să fie făcută ce ar trebui să fie. Ca rezultat nu a fost altceva decât că legea le-a arătat pe celelalte două în adevăratul lor caracter. Vom vedea, pe de altă parte, că harul evangheliei aduce credinţa şi Duhul, şi ne eliberează de lume, care trebuie tratată ca fiind sub condamnare.Prin „lume” se înţelege sistemul ei, şi nu oamenii din lume. Ea este astăzi un sistem foarte prezent, deşi este judecat şi condamnat; de aceea este voia lui Dumnezeu să fim eliberaţi de acest veac, şi cu scopul acesta a murit Domnul Isus pentru noi.

Abaterea spre o evanghelie diferită (v.6,7)

Cu versetul 6 apostolul intră direct în subiectul principal al scrisorii lui. Evanghelia pe care el le-o predicase îi chemase la harul lui Christos, iar acum ei se abătuseră spre un alt mesaj care nu era deloc evanghelia adevărată. El era plin de mirare în faţa acestei atitudini cu totul greşită şi când citim cuvintele lui solemne putem simţi indignarea aprinsă care era dincolo de cele spuse. Ei urmau o „evanghelie diferită, care nu este alta”. Poate ei şi-au închipuit că primiseră o versiune nouă şi îmbunătăţită a vechiului mesaj. Dar nu aşa erau lucrurile. Era un mesaj radical diferit şi greşit.

De două ori „anatema” faţă de o altă evanghelie care strică singurul mesaj al mântuirii şi al vieţii spirituale (v.8,9)În versetul 8 Pavel se gândea cum ar fi dacă el însuşi ar strica evanghelia lui Dumnezeu în felul acesta sau chiar un înger din cer ar face lucrul acesta; nu un înger căzut, ci un înger care n-a căzut şi ar veni din prezenţa lui Dumnezeu. Pentru fiecare din cei doi el rosteşte în mod solemn blestemul lui Dumnezeu. Făcând acest lucru, pare că ar fi anticipat că unii l-ar privi prea dur în acuzaţia lui şi ar vrea să i se împotrivească. El anticipează aceasta, repetând blestemul, însă de data aceasta arătându-i şi mai clar puterea. De fapt nici el, nici vreun înger din cer, n-ar perverti evanghelia, însă unii oameni aşa făcuseră printre galateni, încât el spune: „Dacă vă vesteşte cineva…”Dacă cineva ar fi înclinat să gândească oarecum că aceasta era doar o izbucnire nervoasă împotriva unor predicatori rivali, să ţină seama ce anume era implicat în această situaţie şi va vedea în curând că blestemul acesta era blestemul lui Dumnezeu, cu toată greutatea puterii Sale.Şi ce anume era implicat? Să răspundem printr-o anumită exemplificare. Ce am zice, o persoană care pune pe furiş otravă în linguriţa altuia, este ea vrednică de condamnare? Desigur. Ce gândeşti despre o persoană care la miezul nopţii ar arunca o cantitate mare de otravă în bazinul de apă al oraşului? Îţi vei exprima sentimentul împotriva unui astfel de fapt. Dar aici erau oameni care stricau mesajul care este singura vestire a mântuirii şi a vieţii spirituale pentru o lume căzută. În ce fel de limbaj Îşi poate exprima Duhul lui Dumnezeu neplăcerea pentru o faptă ca aceasta? Numai rostind asupra lor blestemul lui Dumnezeu.Veţi observa că aceşti oameni nu contraziceau evanghelia, însă o stricau. Pentru unul care tăgăduieşte cu totul evanghelia veţi găsi mulţi care o strică. Cu îndemânare, ei dau acea întorsătură subtilă care îi falsifică în tot caracterul ei. Să fim atenţi împotriva lor.

Dorinţa de a fi pe placul oamenilor (v.10)Adevăratul motiv care se afla la baza învăţăturilor acestor oameni era dorinţa de a plăcea oamenilor. Aceasta ni se arată în versetul 10. Vom vedea mai departe în epistolă că ei doreau să se glorifice în firea pământească şi să-i facă pe galateni să-i urmeze. Vroiau să fie pe placul unor oameni, pentru ca oamenii să meargă după ei şi să devină ucenici ai lor. În felul acesta, dedesubtul atitudinii lor era dorinţa de proprie înălţare.

Evanghelia vestită de Pavel, primită direct de la Domnul Isus (v.11,12)În contrast cu aceştia, Pavel era slujitorul adevărat al lui Christos. El vroia să placă lui Christos, şi nu oamenilor. Oamenii puteau să-l critice sau să-l laude, nu conta. Acest lucru era adevărat când îi învăţa pe oameni în general, totuşi era adevărat şi când era vorba de judecarea celor care erau împreună apostoli cu el, cum vedem în capitolul următor. Evanghelia pe care o predica o primise direct de la Domnul Însuşi, şi aceasta îl ridica deasupra părerilor oamenilor.În această privinţă astăzi nici un predicator nu poate fi în poziţia lui Pavel. Ar fi nepotrivit pentru noi să luăm tonul lui de autoritate. Noi toţi am învăţat evanghelia prin oameni. Cuvântul lui Dumnezeu n-a ieşit de la noi, ci numai către noi (ca în Cor. 14.36); şi de aceea facem bine când ascultăm cu respect ceea ce au să ne spună fraţii noştri când gândesc ei să ne critice, în orice privinţă. Chiar şi atunci însă, Cuvântul lui Dumnezeu este cel care are autoritatea finală.

Evanghelia „nu este potrivit omului” (v.11)De asemenea facem bine când nu aducem înainte un obiect care să fie pe placul omului. Însăşi evanghelia pe care am crezut-o şi pe care poate am predicat-o trebuie să ne ferească de acest lucru, deoarece ea „nu este potrivit omului”, aşa cum ne spune versetul 11. Dacă evanghelia a ajuns la noi într-o formă incompletă sau mutilată, atunci fără îndoială n-am realizat acest fapt, dar aici este vorba de aceea evanghelie pe care o predica Pavel. Nu omul era sursa ei, el n-o primise prin om ca mijloc de comunicare. El o primise prin revelaţia directă de la Domnul Isus. Ea a venit la el de la Dumnezeu, aşa cum a fost şi cu apostolia lui, după cum am văzut în versetul 1. Prin urmare avea pe ea pecetea lui Dumnezeu, şi nu a omului.Trăsătura caracteristică a evangheliei este deci „potrivit lui Dumnezeu” şi „nu potrivit omului”. Ce este potrivit omului onorează pe om, măgulește pe om, glorifică pe om. Evanghelia spune omului adevărul umilitor despre sine însuşi, dar Îl glorifică pe Dumnezeu şi împlineşte scopurile pe care le are El.Chiar şi numai acest fapt ne pune la îndemână un test foarte potrivit, dacă ceea ce auzim ca evanghelie este în adevăr evanghelie. „ Îmi place să-l ascult pe Dl x” se spune, „el vorbeşte rezonabil. Are multă înţelegere pentru toţi. Are o astfel de credinţă în umanitate încât te face să te simţi mai plin de speranţe şi mai mulţumit în această lume nemulţumită”. Chiar aşa! Fapt este că totul se arată în întregime potrivit omului, şi prin urmare totul este plăcut omului natural. Totuşi este greşit, nu aceasta este evanghelia lui Dumnezeu.La prima vedere s-ar putea să apară că, deşi Pavel vorbeşte, în cel din urmă verset din 1 Corinteni 10 este o contrazicere a acestor cuvinte. Dacă totuşi este citit întregul capitol, de asemenea şi cel dinainte, se va vedea că acolo punctul principal este că orice credincios trebuie să aibă cea mai mare preţuire şi grijă posibilă pentru fratele său mai slab, şi pentru toţi oamenii. De aceea ei trebuie să se ferească de orice pricină de poticnire şi să caute folosul tuturor. Aici, pe de altă parte, este vorba de adevărul evangheliei. Trebuie să ne împotrivim, oricât ar costa, tendinţei de a modifica sau a reduce ceva din ea pentru a fi pe placul oamenilor. Aici nu poate fi nicidecum compromis.

Pavel în iudaism, înainte de a se întoarce la Dumnezeu (v.13,14)

De la versetul 14 până la sfârşitul capitolului apostolul istoriseşte unele lucruri din viaţa lui, desigur, pentru a susţine ceea ce spusese în versetul 12.Mai întâi, el aminteşte ce îl caracteriza când era încă neîntors la Dumnezeu. În viaţa lui el avea un mare zel pentru tradiţia iudaică şi un progres în iudaism care întrecea pe contemporanii săi, cu marea lui persecuţie a adunării lui Dumnezeu. De două ori în versetele 13 şi 14 vorbeşte despre „iudaism”, expresie care se află în Noul Testament numai aici. Este semnificativ, pentru că galatenii căzuseră în cursa de a încerca să aducă în evanghelie chiar ce era esenţial în iudaism. Ei urmau să realizeze – şi noi de asemenea – că iudaismul nu poate fi suplimentar evangheliei, ci îi este antagonic. Pavel fusese scăpat de el prin întoarcerea sa la Dumnezeu.

Trei fapte: punerea deoparte din pântecele mamei, chemarea prin har, descoperirea Fiului lui Dumnezeu în el (v.15,16)

Ne sunt arătaţi trei paşi din viaţa lui Pavel. Întâi el a fost pus deoparte de Dumnezeu chiar înainte de naşterea sa. Apoi a fost chemat prin harul evangheliei. În al treilea rând, Dumnezeu L-a descoperit pe Fiul Său în el, pentru ca El să fie tema mărturiei lui printre naţiuni. Deşi Pavel prin naştere era un evreu pur, a avut nevoie să fie pus deoparte ca şi cum ar fi fost păgân, şi a fost scos din iudaism – un punct foarte important pentru galateni. Mai mult, el a fost pus deoparte pentru a sluji lui Dumnezeu, cu un caracter care i-a fost hotărât prin felul revelaţiei care a ajuns la el.Era descoperirea Fiului lui Dumnezeu, şi nu doar a lui Mesia al lui Israel. Desigur, Domnul Isus a avut amândouă aceste aspecte, însă în cel dintâi caracter i S-a arătat lui Pavel şi, aşa cum ştim din alte texte ale Scripturii, El i-a apărut în felul acesta din glorie. Din acel moment măreţ de pe drumul Damascului, Pavel ştia că Isus din Nazaret, pe care Îl dispreţuise, era Fiul lui Dumnezeu. Şi această descoperire a fost nu numai către el, ci în el.Folosirea prepoziţiei „în” ar indica faptul că revelaţia a fost făcută în întregime în Pavel. Dacă te duci la un observator astronomic poţi vedea luna printr-un telescop. Vei vedea minunăţiile de pe suprafaţa ei, munţii, craterele ei. Totuşi ele nu vor rămâne în ochii tăi, pentru că totul dispare când nu te mai uiţi la telescop. Cu Pavel însă nu era tot aşa. Fiul lui Dumnezeu care era în glorie a produs o impresie permanentă în Pavel, şi în felul acesta el putea să-l predice ca pe Cel pe care Îl cunoştea, nu numai că ar fi cunoscut ceva despre el.

Caracteristică a lucrării apostolului: nu s-a dus la cei din Ierusalim, ci s-a dus în Arabia (v.17-24)Aceasta a caracterizat lucrarea şi slujirea unică a apostolului, şi de la început i-a dat o demnitate deosebită faţă de alţi oameni, chiar faţă de cei mai aleşi. De aceea n-a avut nevoie să se ducă imediat la Ierusalim, după întoarcerea sa la Dumnezeu. S-au scurs trei ani înainte de a vedea pe vreunul din cei care erau apostoli mai înaintea lui, şi atunci a văzut numai pe Petru şi pe Iacov pentru scurt timp.În Fapte 9 nu se aminteşte despre vizita sa în Arabia şi de aceea se poate doar presupune când a avut loc. Foarte posibil, ar fi fost între versetele 22 şi 23 din acel capitol, iar întâmplarea ieşirii lui din Damasc, fiind coborât prin zid într-un coş ar fi avut loc când se întorsese din Arabia. Dacă aşa este, înseamnă că îndată după aceasta l-a vizitat pe Petru. Referitor la toate aceste întâmplări apostolul subliniază în cele scrise galatenilor că adunările din Iudeea doar auziseră despre întoarcerea sa la Dumnezeu; şi ele Îl glorificau pe Dumnezeu pentru harul şi puterea care transformaseră pe cel care îi persecutase, sub care suferiseră, într-un slujitor al lui Hristos.Şi toate aceste detalii istorice, să ne amintim, sunt date ca să înţelegem bine faptul că evanghelia pe care o vestea el ajunsese la el direct de la Domnul.

Cele două părţi ale acestui capitolCapitolul acesta se împarte foarte simplu în două părţi. Cea dintâi, versetele 1-10, în care apostolul istoriseşte ce anume a avut loc cu ocazia celei de a doua vizite a lui la Ierusalim. Partea a doua, versetele 11-21, în care el spune despre incidentul de la Antiohia, nu mult timp după cea de a doua sa vizită la Ierusalim şi care a avut o însemnătate importantă în legătură cu problema care era printre galateni.

Cea de a doua vizită a lui Pavel la Ierusalim (v.1,2)Cea dintâi vizită a fost cam la trei ani după întoarcerea sa la Dumnezeu (1.18), iar cea de a doua, fiind 14 ani mai târziu, a fost cam la 17 ani după acel timp, şi este în mod evident ocazia despre care avem multe informaţii în Fapte 15. Acel pasaj deci ar trebui citat mai înainte de a merge mai departe.Fapte 15 începe cu menţionarea: „Şi unii, coborând din Iudeea”, învăţau circumcizia ca esenţială pentru mântuire: Să notăm că nu sunt numiţi „fraţi”. În Galateni 4 ei sunt numiţi „fraţi falşi strecuraţi pe ascuns”. Deci chiar de la început aflăm oameni necredincioşi venind printre sfinţii lui Dumnezeu, cu toată vegherea şi grija apostolică. Este trist lucru când ei se strecoară, cu toată grija credincioşilor. Şi mai trist este când se mărturisesc şi practică principii care le lasă uşa deschisă ca să poată intra.În Fapte 15 citim că „ei au hotărât” că era necesară o vizită la Ierusalim. Aici însă Pavel ne dă o vedere dincolo de amănuntele călătoriei şi ne arată că el „s-a suit potrivit unei descoperiri”. Ispita fusese probabil puternică, să le facă faţă şi să-i învingă în Antiohia pe aceşti fraţi falşi, însă i s-a descoperit de către Domnul să ducă această discuţie la Ierusalim, unde s-ar fi susţinut mai mult vederile celor care i se împotriveau. Era o mişcare îndrăzneaţă; însă în felul acesta înţelepciunea lui Dumnezeu păstra unitatea în adunare. Ca rezultat al ascultării lui de această descoperire, problema a fost rezolvată împotriva atitudinii acestor fraţi falşi chiar în locul unde erau cei mai mulţi dintre cei care îi simpatizau. Dacă ea s-ar fi rezolvat printre cei dintre naţiuni din Antiohia, cu uşurinţă s-ar fi putut provoca o ruptură.

Libertatea pe care o avem în Hristos (v.3-5)Mai departe în Fapte 15.2 se spune că „şi alţi câţiva dintre ei” s-au suit cu Pavel şi Barnaba la Ierusalim. Iar aici se spune că printre aceşti „alţi câţiva” era şi Tit, un grec. Aceasta aducea problema în forma ei cea mai dificilă. Apostolul n-a cedat nimic adversarilor săi. Nu s-a supus lor nici măcar pentru un ceas (v.5) şi ca rezultat Tit n-a fost obligat să fie tăiat împrejur.Aşa fiind lucrurile, atitudinea lui Pavel cu privire la Timotei, cum vedem în Fapte 16.1-3, este cu atât mai remarcabilă. Este o ilustrare a felului cum să te împotriveşti cu tărie în anumite împrejurări şi să cedezi în altele. În cazul lui Tit circumcizia ar fi fost cerută ca să stabilească un principiu care lovea însăşi rădăcina evangheliei. În cazul lui Timotei nu era înaintea lor un astfel de principiu, întreaga problemă fiind clarificată, şi Pavel a făcut acest lucru pentru ca Timotei să poată avea libertatea de a sluji şi printre iudei şi printre naţiuni. Prin naştere Timotei era pe jumătate iudeu şi putea spune şi el: „ca să câştig pe iudei” (1 Cor. 9.20). Pentru Pavel însuşi şi pentru corinteni, tot aşa şi pentru noi, atât circumcizia cât şi necircumcizia nu sunt „nimic” (1Cor.7.19)Se poate să observi vreun slujitor al lui Hristos lucrând în acelaşi fel şi astăzi. Stai o clipă înainte de a-l acuza cu severitate de inconsecvenţă. Poate s-a purtat cu un discernământ dat de Dumnezeu în cazurile în care tu nu vedeai nici o diferenţă. Apostolul vorbeşte despre „libertatea noastră pe care o avem în Hristos Isus” (v.4). Era libertatea de a refuza circumcizia când era vorba de robia legalismului, şi totuşi peste un an sau mai mult să-l practice, când nu era implicat acel principiu.

Cei din Ierusalim de acord cu evanghelia predicată de Pavel (v.6-10)

În timpul vizitei acesteia la Ierusalim apostolul Pavel a prins ocazia de a spune în mod oficial apostolilor care era evanghelia pe care el o predica printre naţiuni. Deşi ea fusese primită direct de la Domnul, el nu era mai presus de gândul că s-ar fi putut strecura vreun amănunt greşit în înţelegerea revelaţiei lui. Aceasta ar fi indicată de ultima parte a versetului 2. Totuşi de fapt nu era nici un fel de problemă. Cei mai instruiţi dintre apostoli şi bătrânii din Ierusalim nu aveau de adăugat nimic la evanghelia lui Pavel când au discutat despre ea. Ei au recunoscut că Dumnezeu îl chemase în mod clar pe Pavel ca să ducă evanghelia în lumea naţiunilor, în timp ce Petru avea o însărcinare asemănătoare pentru iudei. De aceea cei trei apostoli mai bine cunoscuţi, după ce au recunoscut harul dat lui Pavel, şi-au exprimat comuniunea şi buna înţelegere cu el în lucrarea lui.Faptul acesta a avut o însemnătate hotărâtoare în situaţia în care se prezenta printre galateni. Dacă oamenii care căutau să lucreze în Galatia îl atacau pe Pavel, ca nefiind autorizat în ceea ce făcuse, el era gata să li se împotrivească, arătând că el îşi primise de la Domnul mesajul, prin revelaţie directă. Aceasta îi dădea autoritate. Dacă, pe de altă parte, ei îl atacau ca pe un om care lucrase în felul acesta pe baza propriei lui autorităţi şi în felul acesta fiind în opoziţie cu cei care erau apostoli înainte de el, el răspundea acestei minciuni prin faptul că Iacov, Petru şi Ioan arătaseră încredere deplină în el şi aveau comuniune cu el în toate câte avuseseră loc în timpul consfătuirii.

Pavel îl înfruntă pe Petru în Antiohia (v.11-14)Îi rămăsese să arate că fusese un timp când chiar Petru cedase oarecum influenţei unor oameni care se asemănau cu cei care se împotriveau lui Pavel, şi să le spună cum i se împotrivise şi temeiurile pentru care se procedase în felul acesta.Nu se menţionează în Fapte vizita aceasta a lui Petru în Antiohia, dar în mod evident ea a avut loc după hotărârea consfătuirii din Ierusalim istorisită în Fapte 15. În acea consfătuire Petru a vorbit în favoarea primirii celor întorşi la Dumnezeu dintre naţiuni, fără să li se impună ţinerea legii lui Moise. El prezentase legea ca „un jug pe care nici părinţii noştri, nici noi n-am fost în stare să-l purtăm”. În Antiohia însă, când unii au coborât de la Iacov, având vederi stricte cu privire la valoarea circumciziei, el n-a mai vrut să mănânce cu credincioşii dintre naţiuni, se reţinea şi se separa. Exemplul lui a avut mare greutate şi alţii l-au urmat – chiar şi Barnaba care mai înainte fusese cu Pavel, aşa cum ni se istoriseşte în Fapte 15.2 şi 12.

Departe de adevăr în lucruri mici (v.14)Fără îndoială fapta aceasta ar fi părut multora un lucru foarte mic – o prejudecată neînsemnată de trecut cu vederea, un amănunt la care să zâmbeşti. Pentru Pavel a fost cu totul altfel. El a înţeles că sub felul aparent mărunt în care Petru se separa când era vorba de a mânca împreună cu cei dintre naţiuni erau în primejdie principii importante, şi că fapta lui Petru nu era dreaptă, „după adevărul evangheliei”.De am pricepe toţi gândul atât de puternic prezentat aici! Depărtarea de adevăr, chiar în felul cel mai grav, ni se prezintă în general sub împrejurări aparent neînsemnate şi nevinovate. Mulţi dintre noi ar fi fost gata să spună: „O, Pavel, ce om sever este! Cât de greu să-i fi pe plac! De ce să facă atâta agitaţie pentru un lucru mărunt? Dacă Petru vrea să mănânce acum numai cu iudeii, de ce să nu-l lăsăm în pace? De ce să stricăm liniştea din Antiohia şi să aducem întristare?”. Deseori suntem neştiutori de intenţiile lui Satan. El ştie că ne vom abate de la adevăr cu ceva care apare nevinovat în sine.Cu această ocazie să notăm că ideea că adunarea în timpul apostolic ar fi fost un loc de pace şi lipsit de neînţelegeri nu este susţinută de Scriptură. De la început adevărul a trebuit câştigat şi menţinut prin luptă – mare parte din ea internă şi nu numaidecât cu lumea din afară. Nu avem nici un drept să aşteptăm absenţa conflictului şi a tulburării în zilele noastre. În mod sigur apar ocazii când pacea poate fi dobândită numai prin compromis, iar cel care vede mai mult şi de aceea este constrâns să-şi ridice vocea ca protest, trebuie să fie pregătit de a fi acuzat ca lipsit de dragoste. Fără acest protest se menţine pacea, însă este pacea stagnării şi a morţii spirituale. Cel mai liniştit loc dintr-un oraş plin de gălăgie este cimitirul. De aceea, atenţie!

Pavel i-a spus lui Petru înaintea tuturor (v.14)Dacă ne vom găsi într-o poziţie în care vom simţi că suntem obligaţi moral să ne ridicăm glasurile, să ne rugăm cu stăruinţă ca să fim în stare să facem acest lucru într-un fel asemănător cu al lui Pavel. „Când am văzut….i-am spus lui Chifa….”. Tendinţa noastră este să ne spunem plângerea către un altul, în locul celui cu vina. Notăm, de exemplu, în Marcu 2, că atunci când fariseii obiectează lucrării pe care o făcea Domnul Isus, s-au dus să spună ucenicilor Săi ce nu le plăcea (v.16), iar când a fost vorba de ucenici, au obiectat înaintea Domnului Isus (v.23,24). Este bine să ne facem ca o regulă, când este necesară o mustrare, s-o facem direct persoanei la care se referă, şi nu în spatele ei.Totuşi Pavel a făcut acest lucru „înaintea tuturor”. Motivul pentru care a procedat în felul acesta este că greşeala lui Petru afectase pe mulţi alţii şi devenise publică. În cea mai mare parte din cazuri ar fi o greşeală să se facă o mustrare publică. Multe greşeli trebuie să nu devină publice, şi să fie trate cu credincioşie şi har într-un fel personal. Greşeala publică totuşi trebuie tratată public.Pavel şi-a început critica punând lui Petru o întrebare bazată pe felul lui de vieţuire mai dinainte. Petru abandonase obiceiurile strict evreieşti pentru viaţa mai liberă a celor dintre naţiuni, aşa cum el însuşi spuse în Fapte 10.28. Cum ar fi putut atunci să se retragă în mod consecvent din poziţia aceasta într-un fel care însemna că de fapt cei dintre naţiuni ar trebui să trăiască după obiceiurile iudeilor.

Afirmarea unui adevăr comun şi lui Petru şi lui Pavel: îndreptăţirea prin credinţa lui Isus Hristos (v.15,16)În versetele 15 şi 16 avem afirmarea care a urmat întrebării apostolului. În afirmaţia aceasta Pavel putea pune pe Petru alături de el şi Petru nu putea tăgădui acest adevăr. „Noi”, spune el. „Noi, din fire iudei”, am recunoscut că la îndreptăţire nu se ajunge „din faptele legii, ci prin credinţa în Isus Hristos” şi de aceea ne-am întors de la lege la Hristos, pentru a fi socotiţi drepţi prin El. Mulţumim lui Dumnezeu, aşa a fost.

A doua întrebare: imposibil ca Hristos să fie slujitor al păcatului (v.17)Acum vine o a doua întrebare. Dacă ar fi fost adevărat, aşa cum atitudinea lui Petru părea să dea o sugestie, că şi atunci când am avea parte în toate virtuţile lucrării lui Hristos, am avea nevoie totuşi de încă ceva, cum ar fi ţinerea legii sau observarea obiceiurilor evreieşti, pentru a ne completa îndreptăţirea – atunci n-ar fi discreditat Hristos? Pune această întrebare cu o vigoare extremă a limbajului – nu este El atunci un „slujitor al păcatului” şi nu un slujitor al dreptăţii? A pune o astfel de

întrebare înseamnă a-i da şi răspunsul. Nicidecum!

A doua afirmaţie: fapta lui Petru, ca o construire din nou a zidului despărţitor dintre iudei şi naţiuni (v.18)Cuvintele acestea au fost urmate de o a doua afirmaţie în versetul 18, care trebuie să fi căzut ca un ciocan pe conştiinţa lui Petru. Atitudinea lui Petru ar fi putut sugera că Hristos putea fi un slujitor al păcatului; dar era de asemenea fără îndoială de natură a zidi din nou zidul despărţitor dintre iudeii şi naţiunile care sunt în Hristos, pe care evanghelia îl dărâmase şi pe care Petru însuşi îl distrusese prin fapta lui de mai înainte în casa lui Corneliu. Petru trebuie să fi fost greşit într-unul din cazuri. Dacă ar fi fost corect acum, ar fi fost greşit mai înainte. Dacă ar fi fost corect mai înainte, ar fi fost greşit acum. A rămas convins ca unul care greşise.De fapt acum era greşit. Mai înainte lucrase aşa cum fusese învăţat de Dumnezeu într-o viziune. Acum el lucrase impulsiv, sub influenţa temerii de om. În aceste câteva cuvinte ale lui Pavel, Duhul lui Dumnezeu dăduse pe faţă adevărata stare lăuntrică a atitudinii lui Petru, oricât de nevinovată ar fi părut multora. Numai două întrebări şi două afirmaţii, dar cât de mult au realizat! Ele au distrus cu totul falsa poziţie a lui Petru.

Adevărul evangheliei prezentat într-un fel personal şi experimental (v.19,20)Îndată Duhul lui Dumnezeu l-a condus pe Pavel să prezinte adevărata poziţie. Observase de la început că Petru şi cei împreună cu el „nu umblă drept, după adevărul evangheliei” (v.14) şi de aceea foarte simplu, totuşi în foarte puţine cuvinte, prezintă adevărul evangheliei. De asemenea îl arată nu numai ca o doctrină, ci ca un lucru al experienţei – propria lui experienţă. Acum nu mai spune „noi”, ci „eu” de vreo şapte ori în versetele 19,20.În Fapte avem exemple izbitoare a predicării evangheliei de către Pavel. În Romani 1-8 avem expunerea evangheliei prin pana lui. În Galateni 1 avem apărarea evangheliei – prin explicarea trăsăturilor ei caracteristice. Acum avem să vedem adevărul evangheliei.În versetele de încheiere al celui de al doilea capitol Pavel vorbeşte numai despre sine. Mai înainte (v.15-17) spusese „noi” pentru că vorbise de adevărul general recunoscut de creştini, inclusiv de Petru. Acum însă el vine la adevărul pe care atitudinea lui Petru îl provocase. Apostolul Pavel se bucura de acest adevăr într-un fel personal şi experimental.

Am murit faţă de lege (v.19)În acel moment Petru avusese legea înaintea sufletului său: trăia pentru lege. „Pentru mine”, spune Pavel, în adevăr, „Îl am pe Dumnezeu, şi nu legea în faţa sufletului meu, şi pentru El trăiesc”. Cu cât mai mare este Dumnezeu, descoperit acum în Hristos – decât legea pe care a dat-o El. Dar ce l-a eliberat pe Pavel de lege, sub care fusese altădată, ca şi Petru? Moartea l-a eliberat. El murise faţă de lege, şi aceasta prin însăşi lucrarea legii, cum spune în versetul 19.Răstignit împreună cu Hristos; nu numai substituire, dar şi identificare cu Hristos în moartea Lui (v.20)Cu toate acestea, el era viu şi îl confrunta cu îndrăzneală pe Petru. Atunci cum murise el faţă de lege? Şi în ce sens era adevărat că el murise prin (v.19) lege? La aceste două întrebări se răspunde cu aceste cuvinte măreţe: „Am fost răstignit cu Hristos”.În aceste cuvinte îl vedem pe Pavel luând adevărul evangheliei şi dându-i o explicaţie personală, pentru sine însuşi. Domnul Isus, în moartea Sa, a fost nu numai Substitutul celui credincios, purtându-i păcatele, dar El S-a şi identificat pe Sine Însuşi cu noi în starea noastră de păcat, fiind făcut păcat pentru noi, deşi El Însuşi nu cunoştea păcat. Atât de real şi adevărat a avut loc faptul acesta, încât unul din lucrurile pe care trebuie să le cunoaştem, ca subiect al doctrinei creştine, este că „omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El” (Rom.6.6). Răstignirea lui Hristos este deci răstignirea a tot ce eram noi, nişte copii căzuţi ai lui Adam. Dar aici avem faptul că şi-a luat el însuşi pentru sine acest adevăr. Fiind răstignit împreună cu Hristos, el a murit faţă de lege.Aici din nou răstignirea lui Hristos a fost nu numai fapta oamenilor răi. Văzută din punct de vedere divin, partea ei principală este văzută ca un act al lui Dumnezeu prin care El a fost făcut păcat pentru noi şi în care a purtat pentru noi blestemul legii (3.13). Murind sub blestemul legii, Hristos a murit prin lege; şi fiind răstignit împreună cu Hristos, Pavel a fost în stare să spună că prin lege a murit faţă de lege (v.19), ca să trăiască pentru Dumnezeu.Puterea acestui pasaj măreţ poate ne-ar deveni mai clară dacă vom vedea ce spun cele 5 prepoziţii folosite:Ca să trăiesc pentru Dumnezeu (v.19)Pentru (ca să) arată scopul avut în vedere. A trăi pentru Dumnezeu înseamnă a trăi cu Dumnezeu ca Scop al existenţei tale.Cu Hristos2.Cu vorbeşte de identificare sau asociere. Am fost răstigniţi cu Hristos datorită acestei identificări complete pe care El a înfăptuit-o în moartea Sa pentru noi. Prin urmare moartea Lui a fost moartea noastră. Am murit împreună cu El.3. Trăiesc acum în trup.În, aici arată caracterul. Deşi răstigniţi, trăim. Suntem oameni care încă trăim pe pământ, totuşi nu mai trăim viaţa care ne caracteriza mai înainte. Trăim o viaţă de un ordin nou, care se rezumă la un cuvânt: Hristos. Saul din Tars fusese răstignit cu Hristos. Totuşi persoana cunoscută de Saul din Tars încă trăia. Trăia încă, totuşi într-un fel nou. Când te uitai la el, vedeai nu caracterul lui Saul din Tars, ci al lui Hristos. Ţinând seama de aceasta, el nu şi-a menţinut vechiul nume, ci în curând a fost cunoscut ca Pavel, care înseamnă „Cel mic”. Trebuia să fie mic pentru ca Hristos să locuiască în el.4. în credinţa în Fiul lui Dumnezeu.Acest în ne îndreaptă spre Obiectul care stăpânea sufletul lui Pavel şi făcea posibil acest caracter nou de viaţă. Îndată, când viaţa pe care o trăim acum în trupul nostru muritor se va termina, vom trăi prin vederea Fiului lui Dumnezeu. Până atunci trăim prin credinţa în El. Când credinţa este activă în noi, El este o realitate plină de strălucire înaintea sufletelor noastre. Cu cât mai mult El este înaintea noastră în mod obiectiv, cu atât El Se va vedea în noi în mod subiectiv.5. Substituire: S-a dat pe Sine Însuşi pentru mine.Pentru (gr.hyper), aici, este prepoziţia substituirii. Ea ne introduce în ceea ce era puterea şi motivul care constrângea viaţa minunată a apostolului. Dragostea lui Dumnezeu îl constrângea, şi această dragoste se arătase în moartea Sa care ne-a substituit.Experienţa spirituală bogată care ne înflăcărează inimileAm putea face sumarul acestor fapte astfel: inima lui Pavel era plină de dragostea Fiului lui Dumnezeu care murise pentru el. Nu numai că a înţeles identificarea sa cu Hristos în moartea Lui, dar el a şi primit-o cu toată inima, în toate rezultatele ei, şi şi-a găsit Obiectul care îl satisfăcea în Fiul lui Dumnezeu în glorie. Ca urmare, sentinţa morţii se afla peste tot ce era de la firea pământească, şi Hristos trăia în el şi caracteriza viaţa lui, şi astfel Dumnezeu Însuşi, aşa cum S-a revelat în Hristos, devenise singurul Scop al existenţei lui.În felul acesta era situaţia cu Pavel; este tot aşa şi cu noi? Faptul că omul nostru cel vechi a fost răstignit este tot atât de adevărat pentru noi ca şi pentru Pavel. Noi am murit împreună cu Hristos ca şi el, dacă în adevăr suntem credincioşi. Dar am adus faptul acesta în experienţa noastră, aşa cum a făcut Pavel, încât să fie pentru noi nu numai un lucru al doctrinei creştine (foarte important la locul lui), dar şi un lucru al experienţei bogate spirituale, care transformă şi înnobilează vieţile noastre? adevărul curat este că cei mai mulţi dintre noi am realizat lucrul acesta într-o măsură extrem de mică. Şi care este secretul? Foarte simplu, secretul este că am fost atât de puţin captivaţi de semnificaţia iubirii Sale. Realizarea noastră a minunăţiei jertfirii Sale pentru noi este prea slabă. Convingerile noastre cu privire la grozăvia stării noastre de păcat n-au fost prea adânci şi de aceea întoarcerile noastre la Dumnezeu au fost comparativ puţin adânci. Dacă mergem înapoi la sursa lor, explicaţia se află aici, aşa gândim. Să cântăm cu toţi, cu mai multă hotărâre:Reînsufleţeşte lucrarea Ta, Doamne,Înalţă Numele Tău preţios!Şi în fiecare inimă, dragostea TaSă fie aprinsă ca o flacără!Dacă în fiecare inimă dragostea este aprinsă ca o flacără, vom face progres în direcţia cea dreaptă.

Nu lepăd harul lui Dumnezeu (v.21)

Cuvintele de încheiere ale apostolului în ultimul verset al acestui capitol implică simplu că poziţia pe care o luase Petru fusese de aşa fel încât conduce la „lepădarea” sau „punerea la o parte” a harului lui Dumnezeu. Ar fi putut da de înţeles, după toate, că dreptatea ar putea veni prin lege, şi ar fi putu duce la concluzia că Hristos ar fi murit „în zadar” sau „degeaba”. Ce concluzie dezastruoasă!Totuşi aceasta ar fi fost concluzia logică. Şi, pentru că a ajuns aici, sosise momentul pentru un apel sever către galateni. Acest apel îl avem în versetele cu care începe

capitolul 3.

Ca oameni fără minte, deşi Hristos răstignit le fusese vestit (v.1)

Apostolul îi numeşte „fără minte” sau „neînţelepţi” pentru că nu avuseseră simţul spiritual de a vedea încotro îi conduceau aceşti învăţători falşi. Parcă fuseseră fermecaţi şi sub vraja răului, încât au fost conduşi pe marginea concluziei înspăimântătoare că Hristos ar fi murit în zadar – că moartea Lui fusese de fapt mare greşeală! Ei erau pe marginea acestei prăpăstii, şi raţionamentele înţepătoare ale apostolului veniseră ca un fulger de lumină în mijlocul întunericului lor, descoperindu-le pericolul.Ceea ce făcea atât de pronunţată lipsa lor de înţelepciune era faptul că mai înainte fusese predicat cu credincioşie Hristos răstignit. Pavel însuşi îi evanghelizase şi, atât printre corinteni cât şi printre, galateni, crucea fusese tema importantă a lui. Era ca şi cum Hristos ar fi fost răstignit chiar înaintea ochilor lor.

Ei primiseră şi Duhul Sfânt – nu din faptele legii (v.2-4)

Totodată, ca rezultat al primirii cuvântului crucii pe care îl adusese Pavel, ei primiseră şi Duhul Sfânt. Dar în ce fel şi pe ce principiu primiseră ei Duhul Sfânt? Din faptele legii, sau din auzirea credinţei? Nu este decât un răspuns la întrebarea aceasta. Ca să răspundă: „Am primit Duhul din faptele legii”, ar fi fost o imposibilitate pentru galateni, aşa cum Pavel ştia foarte bine.De aceea el nu se opreşte să răspundă la propria lui întrebare, ci îndată trece, în versetul 3, la o altă întrebare bazată pe ea. După ce au primit Duhul prin auzirea credinţei, aveau să sfârşească în firea lor? Începe Dumnezeu cu noi o lucrare pe baza unui principiu, opus? Oamenii sunt destul de dezordonaţi. Când planurile lor dau greş, ei fac schimbări de felul acesta. Dar oare Dumnezeu lucrează haotic? Dau vreodată greş planurile Lui, încât are nevoie să le schimbe? Galatenii erau „fără minte”, dar erau ei în aşa fel fără minte încât să-şi imagineze aşa ceva? Şi erau ei înşişi pregătiţi să schimbe şi să înlăture ca fără valoare tot ceea ce mai înainte pentru Hristos aveau să fie tratate ca zadarnice, fără valoare? Ce fel de întrebări se puneau! Când le citim, nu suntem noi conştienţi de forţa lor zdrobitoare?

Credinţa şi Duhul merg împreună; legea şi firea omului sunt legate împreună (v.3-5)

Dar de ce vorbea apostolul despre faptul de a sfârşi în carne, adică în firea lor? Mai întâi, pentru că ea este în mod particular opusă Duhului; şi în al doilea rând, pentru că ea este pusă în legătură cu legea. Aceasta completează cuartetul conţinut în versetele 3 şi 4. Credinţa şi Duhul merg împreună. Duhul este primit ca rezultat al auzirii credinţei, şi El este puterea vieţii celei noi pe care o avem în Hristos. Legea şi firea omului (carnea) sunt legate împreună. Legea a fost dată ca omul în firea lui s-o împlinească, dacă ar putea. De fapt el n-a putut. Legea nu putea pune un frâu înclinaţiilor pe care le are firea păcătoasă; pentru că firea păcătoasă „nu se supune legii lui Dumnezeu, căci nici nu poate” (Rom.8.7). Totuşi aici galatenii înclinau să se întoarcă de la Duhul atotputernic la firea lor care, deşi plină de putere pentru rău, era cu totul neputincioasă pentru bine. Era în adevăr nebunie!În versetul 5 apostolul repetă întrebarea pe care o pusese în versetul 2, însă într-o altă formă. În versetul 2 ea se referea la galateni. Cum primiseră ei Duhul? Aici se referă la sine însuşi. În ce fel şi pe baza cărui principiu lucrase el când venise printre ei cu mesajul evangheliei? Se făcuseră minuni printre ei şi, când evanghelia a fost crezută, Duhul lui Dumnezeu a fost primit. Toate erau pe baza faptelor, sau a credinţei? Încă o dată el nu face o pauză ca să le dea răspuns, ştiind foarte bine că numai un singur răspuns putea fi dat la galateni. În schimb el apelează îndată la cazul lui Avraam, pentru ca ei să înţeleagă că mai înainte de a fi instituită legea, Dumnezeu stabilise credinţa ca mijlocul binecuvântării pentru om.

Fii ai lui Avraam, toţi cei ce au credinţă (v.6-9)Chiar de la început credinţa a fost calea binecuvântării omului, aşa cum descoperă foarte clar Evrei 11. Totuşi faptul acesta a venit clar la lumină cu Avraam, chiar în timpurile Vechiului Testament. Geneza 15.6 îl prezintă foarte clar, şi versetul acesta este citat aici, ca şi în Romani 4.3 şi în Iacov 2.23. Avraam a fost tatăl evreilor, care aveau circumcizia ca semn al lor exterior, iar într-un sens mai adânc şi spiritual „tatăl tuturor celor care cred” (Rom.4.11)Învăţătorii iudaizanţi încercaseră să convingă pe galateni să adopte circumcizia, pentru că prin aceasta să-i pună într-un fel de poziţie evreiască, devenind copii ai lui Avraam într-un fel exterior. Ar fi fost un lucru de incitaţie săracă, dacă s-ar fi comparat cu adevăratul israelit prin naştere. Dar dacă ei erau „din credinţă”nişte credincioşi, erau copii ai lui Avraam, şi aceasta în sensul cel mai adânc posibil, aşa cum arată versetul 7.Orice credincios este un copil al lui Avraam într-un sens spiritual; şi nu numai atât, dar aşa cum ne arată versetul 9, fiecare credincios intră în binecuvântarea lui Avraam. Versetul 8 arată la ce se referă binecuvântarea lui Avraam. Era nu numai binecuvântarea lui personală, ci şi faptul că în el vor fi binecuvântate toate naţiunile. Nu numai că a fost socotit drept înaintea lui Dumnezeu şi a primit binecuvântările care sunt în legătură cu dreptatea, dar bilioane din toate naţiunile aveau să se bucure de o favoare asemănătoare, care avea să ajungă la ele „în el”.

Atotştiinţa atribuită Scripturii (v.8)Dumnezeu este atotştiutor. El vede mai dinainte ceea ce va face, oricare ar fi împrejurările. Dar aici atotştiinţa aceasta este atribuită Scripturii! Este un fapt remarcabil, desigur! Cuvântul Scripturii este al lui Dumnezeu, şi de la El Însuşi şi de aceea trebuie să fie identificat îndeaproape cu El. Oamenii să fie atenţi cum îl mânuiesc. Sunt oameni care tăgăduiesc cu totul şi iau în derâdere Scriptura; sunt şi aceia care teoretic îi dau onoare, şi totuşi îl strică. Şi unii şi alţii vor recunoaşte la judecata lui Dumnezeu, al cui Cuvânt este el. Scriptura însăşi vede mai departe, şi ea le spune care le va fi soarta.

Contrastul dintre blestemul legii şi binecuvântarea credinciosului Avraam (v.9,10)

De la început până la sfârşit acest capitol 3 este plin de contraste. Pe de o parte avem legea şi lucrările pe care le cere ea, firea omului către care legea îşi făcea cerinţele, şi blestemul care cădea când cerinţele legii erau călcate. De cealaltă parte aflăm credinţa evangheliei, Duhul dat şi binecuvântarea primită. Am vorbit despre contraste, dar de fapt rămâne un singur contrast, arătat în afară într-o varietate de căi diferite.Duhul Sfânt şi firea păcătoasă a omului sunt arătate în contrast în versetul 3. Acum în versetul 10, aflăm blestemul legii în contrast cu binecuvântarea credinciosului Avraam. Blestemul era rostit împotriva oricui nu stăruieşte să facă toate lucrurile pe care le cerea legea. Niciunul nu stăruia, şi de aceea toţi cei care erau sub lege ajungeau sub blestem. Era de ajuns să fii sub „faptele legii” – adică a sta sau a cădea în propria ta relaţie faţă de Dumnezeu prin răspunsul pe care cineva îl dădea cerinţelor legii – pentru a fi sub blestem. Omul fiind ceea ce este, îndată ce stă cineva înaintea lui Dumnezeu pe această bază, este pierdut.

Cel drept va trăi prin credinţă (v.11,12)Iudeii, care avuseseră legea, n-o puteau împlini. Totuşi ei priveau la lege ca fiind mijlocul îndreptăţirii lor. Mulţumiţi cu o ascultare foarte superficială faţă de unele din cerinţele lor, ei „căutau să-şi stabilească propria lor dreptate”, aşa cum scria Pavel în Romani 10.3. Desigur, în felul acesta ei au greşit cu totul, pentru că în însăşi Scripturile lor fusese scris că „cel drept va trăi prin credinţă”. Şi credinţa nu este pe principiul pe care este bazată legea. Întreaga situaţie se putea rezuma în felul acesta: prin lege oamenii vin sub blestemul legii; prin credinţă oamenii sunt îndreptăţiţi şi trăiesc.

Hristos făcut blestem pentru noi (v.13)Blestemul pe care îl pronunţa legea era o sentinţă perfect dreaptă. Iudeul fiind pus sub lege, blestemul ei rămânea peste el, şi avea să fie purtat pe drept, dacă nu avea să fie înlăturat de la el. În moartea lui Hristos a fost purtat blestemul, şi în felul acesta iudeul credincios este răscumpărat de sub el. În zilele lui Moise blestemul fusese pus în mod special în legătură cu cel care murea ca păcătos, fiind atârnat de lemn. Mulţi din zilele de altădată, citind Deuteronom 21.23, se vor fi mirat de ce blestemul era legat în felul acesta de moartea pe lemn, deosebită de moartea prin alte mijloace, ca omorârea cu pietre sau cu sabia. Acum noi ştim. La timpul potrivit Răscumpărătorul avea să poarte blestemul pentru alţii, în felul acesta omorând legea, fiind atârnat pe lemn. Este un alt caz al felului cum Scriptura vede mai dinainte!

Binecuvântarea Duhului Sfânt care depăşeşte binecuvântarea lui Avraam (v.14)

Purtarea blestemului era în vederea dăruirii binecuvântării. Versetul 14 ne spune acest lucru, prezentând binecuvântarea în două feluri. Întâi, este „binecuvântarea lui Avraam”, care este dreptatea. În al doilea rând este darul Duhului, o binecuvântare care depăşeşte binecuvântarea lui Avraam. Una din frumuseţile lucrării lui Hristos este că acum dreptatea este partea celor credincioşi dintre naţiuni, cum este şi pentru copii lui Avraam după trup. Toţi cei care cred sunt într-un sens spiritual copii ai lui Avram, aşa cum ne spune versetul 7.În zilele Vechiului Testament era promis Duhul, cum vedem de exemplu în Ioel 2.28,29. Noi care credem, fie iudei, fie naţiuni, primim Duhul acum. În felul acesta prin credinţă anticipăm binecuvântarea de care se vor bucura oamenii în ziua mileniului.Pentru moment totuşi apostolul nu continuă subiectul Duhului Sfânt. În capitolul 4 vom învăţa ceva cu privire la semnificaţia locuirii Sale, şi în capitolul 5 avem o dezvăluire a binecuvântărilor Sale. Aici, în capitolul 3, este urmărit subiectul legii şi locul pe care ea l-a avut în căile lui Dumnezeu, şi aceasta pentru a ne conduce la dezvăluirea poziţiei caracteristică unui creştin – aşa cum se precizează în cele dintâi versete ale capitolului 4 – care este tema centrală a epistolei. Şi mai întâi de toate unele dificultăţi sunt clarificate pe parcurs; tot aşa, se dă răspuns unor concepţii greşite şi obiecţii care vin dintr-o vedere falsă a funcţiilor legii, ţinute de învăţătorii iudaizanţi, introduse de ei în minţile galatenilor.

Binecuvântarea dată prin promisiunea care culminează în Hristos (v.15-18)Cele dintâi dintre acestea se află în versetele 15-18. În gândirea multora legământul legii punea în umbră legământul promisiunii făcut cu Avraam. Dar, aşa cum am văzut, legământul legii în mod inevitabil nu aduce altceva decât blestem. La binecuvântare se poate ajunge numai pe calea legământului promisiunii care culminează în Hristos. Nu se poate ajunge parte prin lege şi parte prin promisiune. Versetul 18 spune clar acest lucru. Moştenirea binecuvântării, dacă ar fi prin lege, nu poate fi prin promisiune. Fapt este că binecuvântarea a fost dată prin promisiune. Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu!Dar legea nu intenţiona să fie un fel de revizuire a testamentului original, un fel de adaos, cum se spune? Nicidecum, pentru că aşa cum spune versetul 15, nu putea fi nici desfiinţat, nici să i se adauge ceva. Este un şiretlic vechi al oamenilor necinstiţi să obţină înlăturarea unui document care nu le place, introducând un adaos atât de contradictoriu clauzei principale încât să strice întregul. În mod normal aceasta nu se admite printre oameni; şi nu ne putem închipui ca legământul promisiunii lui Dumnezeu să fie mai puţin sfânt decât documentele omeneşti. Legea, care nu a fost dată decât după 430 de ani, nu l-a desfiinţat. Nici nu i-a fost adăugată în aşa fel ca să-i modifice simplitatea binecuvântată. Niciodată n-a intenţionat să facă vreunul din aceste lucruri.

Legământul avea în vedere pe Hristos, numit Sămânţa (v.16)Versetul 16 merită o notare specială, nu numai pentru că declară într-un mod clar că de la început legământul L-a avut în vedere pe Hristos şi lucrarea Sa de răscumpărare, dar şi pentru felul remarcabil în care apostolul face caz de precizarea Vechiului Testament. Duhul Sfânt l-a insuflat în aşa fel că întregul punct să depindă de cuvântul „Sămânţa”, la singular şi nu plural. Prin aceasta Duhul Sfânt arată cât de deplin insuflat era felul cum vorbise El altădată. Nu numai că fusese insuflat fiecare cuvânt, dar şi forma cuvântului. Insuflarea a fost nu numai verbală, adică având în vedere cuvintele, ci chiar literală, adică având în vedere literele.Acceptând argumentul lui Pavel exprimat în aceste versete, o altă dificultate s-ar putea prezenta pentru oricine. Dacă legea, dată peste 400 de ani după Avraam, n-a avut vreun efect asupra legământului de mai înainte, nici nu l-a desfiinţat, nici nu l-a modificat, nu se pare că a fost lăsată fără vreun scop definit? Unul care ar obiecta ar putea spune că o doctrină de felul acesta ar lăsa legea lipsită de orice scop, şi ar simţi că este cazul să pună o întrebare grea, spunând simplu: Atunci ce rost are legea?

Hristos, Sămânţa lui Avraam (v.16)Dar de ce în Avraam? Cum se putea să fie aşa ceva? Se înţelege atunci când citim pasajele din Geneza care se referă la acest fapt. Promisiunea binecuvântării i-a fost dată întâi când Dumnezeu i-a adresat cea dintâi chemare, în capitolul 12.3. După aceea i-a fost confirmată în 18.18. Din nou, în 22.16-18 promisiunea este mărită şi aflăm că împlinirea avea să fie prin „Sămânţa” care este în Hristos, aşa cum ne spune şi versetul 16 din Galateni 3. Apoi mai departe, promisiunea este confirmată lui Isaac şi respectiv lui Iacov, în 26.4 şi 28.14; şi în amândouă aceste cazuri este menţionată „Sămânţa”. Odată introdusă, Sămânţa nu este niciodată omisă, pentru că totul, pe calea împlinirii lor, este în adevăr dependent de El.Binecuvântarea era deci numai în Avraam, deoarece în ce priveşte trupul, Hristos cobora din Avraam. Iudeii se lăudau ei înşişi cu Avraam, ca şi cum el ar fi fost de toată importanţa în sine însuşi. Galatenii fuseseră ispitiţi să se alieze ei înşişi cu Avraam, primind legământul lui, circumcizia. Dar adevărata virtute se afla nu în Avraam ci în Hristos. Şi însăşi circumcizia care avea să-i alieze în partea din afară cu Avraam, de fapt avea să-i despartă de Hristos, în care se aflau toate, nu în mod exterior, ci lăuntric şi vital.De la început Dumnezeu intenţiona să-i binecuvânteze pe păgâni (sau naţiunile) prin credinţă. Nu a fost un gând al Său de mai târziu. Cât de plin de har a fost planul Său! Şi cât de încurajator este el pentru noi să-l cunoaştem! El l-a chemat pe Avraam dintre naţiunile care căzuseră în corupţie, pentru ca El să poată, în ciuda tuturor defectelor specifice poporului Său, să păstreze o rămăşiţă din care la timpul potrivit să vină Sămânţa, în care toate naţiunile să fie binecuvântate, inclusiv Avraam. De aceea naţiunile trebuie să fie binecuvântate prin credinţă, aşa cum a fost Avraam, şi nu prin faptele legii.

De ce a fost dată legea (v.19,20)

Este exact întrebarea cu care începe versetul 19. Răspunsul este foarte scurt şi pare să aibă două aspecte. În cel dintâi loc, ea a fost dată pentru ca păcatele oamenilor să devină, când ea este călcată, nişte călcări ale legii. Acest lucru este mai deplin exprimat în Romani 5.13. în cel de al doilea loc, ea a avut un scop folositor în legătură cu Israel, în tot timpul până la venirea lui Hristos, dovedind nevoia pe care o aveau de la El. Ea a fost rânduită prin îngeri şi printr-un om mijlocitor, în persoana lui Moise. Iar însuşi faptul unui mijlocitor presupune două părţi. Dumnezeu este unul; cine este celălalt? Omul. Şi deoarece întregul plan a fost făcut să depindă de faptele omului, n-a reuşit.Pentru că a convins pe om de călcarea legii, ea a făcut un lucru de foarte mare importanţă. Ce este drept şi este greşit? Ce cere Dumnezeu omului? Înainte de a fi dată legea era ceva cunoştinţă, iar conştiinţa era la lucru, aşa cum se precizează în Romani 2.14,15. Dar când a venit legea, au dispărut lucrurile neclare şi a dispărut cu totul scuza de neştiinţă; când vor fi aduşi la judecată pentru călcările lor de lege, nu va mai rămâne nicio scuză. Noi, cei dintre naţiuni, n-am fost puşi niciodată sub ea, dar de fapt ştim despre ea, şi însăşi conştiinţa noastră despre ea ne va face răspunzători înaintea judecăţii lui Dumnezeu într-un fel necunoscut triburilor sălbatice şi neluminate de pe pământ. De aceea să luăm seama.

Legea nu este împotriva legământului promisiunii; un îndrumător până la Hristos (v.21-24)

În versetul 21 se ridică o altă întrebare care rezultă din cea mai dinainte. Unii sar la concluzia că dacă, aşa cum s-a arătat, legea n-a fost suplimentară legământului promisiunii, ea trebuie în mod necesar să fie în opoziţie cu el. Dar nu este aşa nicidecum. Dacă Dumnezeu ar fi intenţionat să dea omului dreptate prin lege, El ar fi dăruit-o cu puterea de a da viaţă. Legea îl învăţa pe om, îi cerea, îl îndemna, îl amenința şi, când ea era călcată, îl condamna la moarte. Niciunul din aceste lucruri nu îi erau omului de folos. Singurul lucru necesar era să dăruiască omului o viaţă nouă, în care să-i fie tot atât de natural să împlinească legea, aşa cum îi este natural acum s-o calce. Aceasta însă legea nu putea face; în schimb ea ne-a dovedit că suntem sub păcat şi în felul acesta ne-a descoperit nevoia pentru ceea ce a fost introdus prin Hristos.Deci legea, în loc să fie în vreun fel în opoziţie, se potriveşte în mod armonios cu toată cealaltă parte a marelui plan al lui Dumnezeu. Până ce a venit Hristos, ea a avut rolul de „îndrumător” (gr.”paidagogos” numai de 3 ori în Noul Testament: 1 Cor. 4.15; Gal.3.24,25) cu o oarecare măsură de control ca îndrumător până ce vine Hristos. Când a venit Hristos, a fost introdusă o ordine nouă de lucruri, şi îndreptăţirea noastră a fost din credinţă, şi nu din fapte.

O nouă epocă; fii ai lui Dumnezeu prin credinţă (v.25,26)

Această nouă ordine de lucruri este prezentată în versetul 23 prin cuvintele referitoare la venirea credinţei. Din nou în versetul 25 avem cuvintele „după ce a venit credinţa” şi „nu mai suntem sub îndrumător”. Credinţa se găsea desigur în toţi sfinţii din zilele Vechiului Testament, aşa cum se arată în Evrei 11 şi prin pasajul din Habacuc citat aici în versetul 11. Când a venit Hristos s-a revelat credinţa în Hristos şi credinţa a fost recunoscută public ca fiind calea, şi singura cale, prin care omul poate avea a face cu Dumnezeu în binecuvântare. În sensul acesta „a venit credinţa” şi venirea ei marchează o epocă în totul nouă.Prin credinţa în Hristos Isus am fost introduşi în locul plin de favoare de „fii ai lui Dumnezeu”. Cuvântul din versetul 26 este „fii” şi nu „copii”. Sfinţii de sub lege erau ca nişte copii, într-o stare de copilărie; erau nevârstnici şi de aceea sub îndrumător. Credinciosul din veacul de acum este ca un copil care a ajuns la majorat şi de aceea, dând deoparte stare de susţinere a îndrumătorului, îşi ia locul ca fiu în casa tatălui. Gândul acesta semeţ, care domină ideea generală a epistolei este mai larg dezvoltat în versetele de la începutul capitolului 4. Totuşi înainte de a ajunge la ele, avem trei fapte importante exprimate în cele trei ultime versete din capitolul 3.

Botezaţi pentru Hristos (v.27)Prin botez ne-am îmbrăcat cu Hristos, ca un lucru exterior. Dacă ne-am fi supus circumciziei, ne-am fi aşezat în iudaism şi prin aceasta ne-am fi angajat să împlinim legea, pentru a avea îndreptăţire. Dacă ne-am fi botezat cu botezul lui Ioan, ne-am fi îmbrăcat cu haina pocăinţei mărturisite şi ne-am fi angajat să credem în Cel care avea să vină după el. Dar fiind botezaţi pentru Hristos, ne-am îmbrăcat cu Hristos şi ne-am angajat la acea exprimare practică a vieţii Lui, despre care se vorbeşte în capitolul următor sub numele de „roada Duhului”. Ca fii ai lui Dumnezeu, având acum libertate în casă, suntem îmbrăcaţi cu Hristos ca fapt potrivit de a fi acolo.

Toţi una în Hristos (v.28)Mai departe noi suntem „în Hristos Isus” şi prin urmare toţi suntem una, cu orice deosebire înlăturată, fie naţională, socială sau naturală. Când vom ajunge la ultimul capitol vom afla că în Hristos Isus este o creaţie nouă, care aduce cu sine înlăturarea oricărei deosebiri care erau în creaţia cea veche. Creaţia cea nouă este o realitate pentru sufletele noastre, deşi încă nu este şi pentru trupurile noastre. De aceea încă nu putem lua lucrurile acestea într-un fel absolut. Pentru aceasta trebuie să aşteptăm până ce vom fi îmbrăcaţi cu trupurile noastre de glorie la venirea Domnului. Totuşi chiar acum suntem în Hristos Isus şi de aceea putem învăţa să ne vedem unul pe altul ca fiind ridicaţi mai presus de aceste deosebiri.Să notăm că ceea ce suntem învăţaţi aici este desfiinţarea acestor deosebiri în Hristos Isus, şi nu în adunare. Spunem acestea pentru a ocroti adevărul acesta împotriva oricărei înţelegeri greşite. În adunare, de exemplu, este foarte clar menţinută deosebirea dintre bărbat şi femeie, aşa cum ni se arată în 1 Cor. 14.34,35.

Suntem ai lui Hristos (v.29)Am văzut mai înainte trei lucruri care caracterizează pe cel credincios astăzi, spre deosebire de credincioşii dinainte de a veni Hristos. Suntem „fii ai lui Dumnezeu”; ne-am îmbrăcat cu Hristos”; suntem „în Hristos Isus”. Ultimul verset din acest capitol ne dă un al patrulea lucru: suntem „ai lui Hristos” şi, pentru că aparţinem Lui, suntem într-un sens spiritual „sămânţa lui Avraam şi prin urmare moştenitori, nu potrivit legii, ci potrivit promisiunii.

Omul sub lege asemănat cu un copil moştenitor care nu se deosebeşte de un rob (v.1,2)

Versetele de la începutul capitolului 4 adună gândurile care au ocupat ultima parte a capitolului 3 şi le rezumă într-un fel uşor de înţeles. Obiceiul practicat în casele unora înstăriţi este folosit ca ilustrare. Moştenitorul averii, atât timp cât era un copil, avea unele restricţii, întocmai cum era şi cu robii. Nişte păzitori şi nişte administratori îl ţineau în ceea ce i se părea lui ca o robie. El avea să facă ce i se spunea, ca şi când n-ar fi ştiut încă de ce. Încă nu i se putea da libertatea deplină a casei şi averii tatălui, pentru că priceperea şi caracterul lui nu îi erau formate suficient. Totuşi tatăl ştia când va veni timpul, şi era stabilită ziua când el va ajunge la vârsta potrivită pentru a intra în privilegiile şi responsabilităţile vieţii.În felul acesta erau oamenii lui Dumnezeu în zilele dinainte, sub lege, care le era un îndrumător. Deşi copii, erau trataţi ca nişte robi, şi pe drept cuvânt. Nu era vorba de superioritatea lor personală ca sfinţi ai lui Dumnezeu, ci simplu, de perioada în care trăiau. Nu s-a născut om mai mare ca Ioan Botezătorul, totuşi cum ne spune Domnul, „cine este mai mic în împărăţia cerurilor este mai mare decât el” (Mat.11.11). În zilele lor Dumnezeu nu Se descoperise încă pe deplin, răscumpărarea nu fusese încă făcută, Duhul încă nu fusese dat. Până ce aveau să aibă loc aceste trei mari evenimente, nu erau stabilite condiţiile care să permită „venirea veacului” poporului lui Dumnezeu. Toate aceste trei lucruri aveau să se împlinească după venirea Fiului lui Dumnezeu.

Cunoştinţele elementare ale lumii (v.3)

Când a venit El, poporul lui Dumnezeu a trecut sub îndrumătorul legii, al cărui control era exercitat potrivit „elementelor” sau „principiilor” lumii şi a venit sub controlul Duhului lui Dumnezeu, exercitat potrivit principiilor harului şi ale lui Dumnezeu.Astăzi greutatea pentru mulţi dintre noi este că am crescut în limite uşoare şi comode, şi prin urmare cunoaştem foarte puţin din purtarea severă a vechiului îndrumător plin de dreptate. Dacă totuşi conştiinţa ne-a fost adusă mai din plin sub avertizarea şi condamnarea dreaptă a legii, am avea o mai profundă înţelegere a eliberării care s-a făcut cunoscut prin venirea Fiului lui Dumnezeu.

Venirea Fiului lui Dumnezeu, răscumpărarea, înfierea (v.4-6)Naşterea Fiului lui Dumnezeu a fost evenimentul care a marcat începutul unei noi epoci în relaţiile lui Dumnezeu cu oamenii. Treptele prin care a fost inaugurată această epocă nouă ne sunt date de versetele 4-6.Întâi, Fiul lui Dumnezeu S-a născut „din femeie”. În felul acesta este exprimată întruparea Sa, pentru noi garanţie că El era un Om, în sensul deplin şi propriu al cuvântului.În al doilea rând, se putea spune despre El că „a venit sub lege”. Când a venit El, atenţia lui Dumnezeu era îndreptată spre iudei, ca popor care era în relaţie exterioară cu El şi sub răspundere, fiind sub lege. El avenit printre aceşti oameni, şi a luat asupra Sa

toate acele responsabilităţi sub care ei se dovediseră cu totul faliţi.În al treilea rând, El a făcut răscumpărarea celor de sub lege, în felul acesta eliberându-i din cerinţele ei, pentru ca o nouă poziţie să poată fi a lor.În al patrulea rând, fiind eliberaţi în felul acesta, primim „înfierea”. Această poziţie minunată, de a fi fii în legătură cu Dumnezeu, este a noastră ca dar fără plată, potrivit scopului Său veşnic.În al cincilea rând, fiind făcuţi fii, Dumnezeu ne-a dat Duhul Fiului Său, pentru ca în felul acesta să ne facă în stare să intrăm în cunoaşterea şi bucuria acestei relaţii noi, şi să răspundem lui Dumnezeu ca Tatălui nostru. Prin Duhul dăruit strigăm: „Ava, Tată!”Cele de mai sus sunt un sumar scurt al acestor versete remarcabile, iar acum să notăm din ele unele puncte importante.

Răscumpăraţi de sub lege ca să căpătăm înfierea (v.5,6)Răscumpărarea de care se vorbeşte în versetul 5 merge mai departe de adevărul pe care l-am întâlnit în versetul 13 din capitolul 3. Am fi putut fi răscumpăraţi de blestemul legii şi totuşi să fim lăsaţi încă sub lege, şi prin urmare lăsaţi încă în poziţia de robi. Este un fapt glorios că orice credincios este nu numai răscumpărat de blestem, dar şi de legea care pe drept aducea blestemul; de aceea acum noi stăm în libertatea poziţiei de fii, şi zilele de robie sub „îndrumător” s-au terminat.Notaţi de asemenea schimbarea de la „noi” în versetul 5 la „voi” în versetul 6. Numai iudeii fuseseră în robia legii, de aceea răscumpărarea de sub lege se aplica la credincioşii dintre iudei, printre care era şi Pavel. Prin urmare el spunea: „ca noi să primim înfierea”. Dar pe de altă parte, poziţia de fii în care sunt puşi creştinii este partea egală a tuturor, fie iudei, fie naţiuni prin naştere. De aici şi schimbarea către „voi”: „că voi sunteţi”. Minunea este că aceia care altădată erau naţiuni decăzute, îndepărtate de Dumnezeu, acum sunt fii şi fericiţi să cunoască dragostea lui Dumnezeu Tatăl prin Duhul care le-a fost dat.Nu Duhul Fiului lui Dumnezeu ne dă locul de fii. Aceasta este partea noastră ca rod al scopului pe care-l are Dumnezeu şi ca dar pe baza răscumpărării. Duhul ne face să fim conştienţi de această relaţie şi ne dă puterea de a-i răspunde.

Nu mai eşti rob, ci fiu (v.7)În versetul 7 apostolul ne aduce fiecăruia dintre noi, individual, faptul acestei relaţii minunate. Şi nu numai înfierea este o binecuvântare individuală, încât el poate spune: „eşti fiu”, dar şi moştenirea este individuală. Fiecare dintre noi este „moştenitor prin Dumnezeu”. Aceasta ne arată că atunci când apostolul a folosit cuvântul „moştenitor” în versetul 1 ca o ilustrare a temei lui, dădea o ilustrare prezentă într-un fel foarte exact şi literal. Aşa este harul minunat al lui Dumnezeu faţă de noi, cei credincioşi, iudei sau dintre naţiuni.Îl rugăm pe cititor să facă o pauză în aceste momente şi să se gândească la adevărul acesta. Acesta este un fapt stabilit şi aşa rămâne fără vreo calificare a noastră. Galatenii nu se bucurau de acest fapt. Practic ei se purtau ca şi cum ar fi robi şi nu fii, totuşi apostolul nu spune: „De aceea ar trebui să nu mai fii rob ci fiu”, ci „nu mai eşti rob, ci fiu”. Relaţia noastră nu decurge din înţelegerea noastră sau de răspunsul pe care noi îl dăm, de locul pe care îl avem, nici de comportarea noastră potrivit cu el - ci purtarea noastră decurge din această relaţie, odată ce este înţeleasă şi îi dăm un răspuns. Fiecare dintre noi să-şi spună din nou şi din nou: „Sunt un fiu al lui Dumnezeu prin Hristos”. Să ne facem timp ca adevărul acesta minunat să pătrundă în fiecare inimă.

Principiul oricărei religii false: a sta înaintea lui Dumnezeu pe baza propriilor tale fapte (v.8,9)Odată ce realitate aceasta ne-a rămas în suflet, vom fi în stare să înţelegem ceea ce a scris apostolul Pavel în versetul 8 şi 9. Galatenii fuseseră în trecut în robie, în adevăr, nu în cea a legii, ci a unor dumnezei falşi; şi acum, după ce au fost aduşi să-l cunoască pe Dumnezeu şi ca urmare au ajuns în acest loc plin de binecuvântare, să se întoarcă din nou la vechiul principiu de a sta înaintea lui Dumnezeu pe baza meritelor lor – sau mai degrabă a lipsei lor de merite? Ce înseamnă aceasta?Principiul legii lui Moise era că fiecare va sta înaintea lui Dumnezeu potrivit propriilor lui fapte. Aceasta este de asemenea principiul fiecărei religii false, şi galatenii aşa fuseseră în cele dintâi zile ale lor, în păgânism. Iar acum, abătându-se spre iudaism, ei alunecau din nou în vechile principii care sunt slabe şi sărace. Cât de expresive adjective! Slabe, pentru că prin ele omul nu reuşea să facă ceva care să fie socotit bun. Sărace, pentru că îl lăsau fără nici un merit şi fără nici o scuză. Dar dacă vrem să înţelegem cât de slabe şi cât de sărace erau, trebuie să le vedem în contrast cu principiile evangheliei şi rezultatele ei care fac din noi fii şi moştenitori.

Întoarcerea spre principii legaliste – teama ca primirea evangheliei să nu fi fost reală (v.10,11)În versetul 10 apostolul dă un exemplu din lucrurile la care se referea, când vorbea despre întoarcerea lor înapoi la principiile legaliste. Ei respectau sărbători şi obiceiuri iudaice. Aceasta părea a fi un lucru neînsemnat, însă era ca nişte paie care arătau direcţia din care bătea vântul, şi îl făcea să se teamă ca nu cumva şa ei să fie o lipsă de realitate – ca nu cumva mărturia că primiseră evanghelia să nu fie sinceră, prin urmare şi munca depusă cu ei să fi fost în zadar.

Şi Pavel, ca şi galatenii, în aceiaşi poziţie înaintea lui Dumnezeu (v.12)Acesta era un gând trist şi îl ducea direct la rugămintea mişcătoare care urmează în versetele 12-20. Îi roagă mai întâi să fie aşa cum era el în experienţa şi practica lor, deoarece şi el şi ei erau la fel în ceea ce priveşte poziţia lor înaintea lui Dumnezeu. Ei fuseseră aduşi în poziţia de fii ca şi el, şi de aceea aveau toţi să umble în libertatea pe care o au fiii. Nu era nicidecum o problemă personală. El nu hrănea nicidecum ceva împotriva lor.

Amintirea primirii deosebit de bună a lui de către galateni (v.13-16)Aceasta l-a făcut să-şi amintească de primirea deosebit de bună pe care ei i-au făcut-o când venise printre ei pentru prima dată cu mesajul evangheliei. În acel timp el era în multă slăbiciune fizică şi s-ar părea că vederea i-ar fi fost afectată în mod deosebit. În Fapte 16,6 vedem că cea dintâi vizită a lui în Galatia a fost în prima parte a celei de a doua călătorii misionare. Aruncare cu pietre în Pavel ca să fie omorât avusese loc aproape de sfârşitul celei dintâi călătorii a lui, cum ni se istoriseşte în Fapte 14.19. Probabil este o legătură între cele două evenimente şi această „ispită… în trupul meu”(v.14) care era un rezultat al purtării sale pe care o primise; în acelaşi timp era şi „ţepuşul în trup” despre care se vorbeşte în 2 Corinteni 12.7 . Cu toate acestea, el s-a dus între ei plin de putere şi l-au primit cu mare bucurie. Acum se părea că, spunându-le adevărul, el devenise ca un duşman al lor!

Dorinţa iudaizanţilor de a-i despărţi de Pavel (v.17-19)

Fapt era desigur că învăţătorii iudaizanţi, care veniseră printre ei urmăreau să facă o înstrăinare între galateni şi Pavel, tatăl lor spiritual, pentru a-i determina să le urmeze lor. În versetul 17 apostolul, în câteva cuvinte, dă pe faţă adevărata lor intenţie. „Ei sunt foarte zeloşi pentru voi”, spune el, „nu pentru bine”. Ei vor să vă despartă de mine, ca să fiţi mai zeloşi pentru ei”. Ceea ce dorea Pavel era să-i vadă întotdeauna zeloşi după lucruri care sunt în adevăr bune, şi aceasta cu atât mai mult când el nu era prezent cu ei.Totuşi aşa cum erau lucrurile, el nu putea decât să se îndoiască referitor la starea lor. Când îi vizitase pentru prima dată, fusese cu multă frământare şi osteneală sufletească. El nu se predica pe sine însuşi ci pe Hristos Isus ca Domn, şi naşterea lor spirituală a fost urmată de formarea lui Hristos în ei. Pavel urmărea, ca rod al luminii evangheliei, Hristos să ia chip în ei. Atunci se vor termina durerile naşterii în folosul lor.

Copilaşii mei, pentru care iarăşi sufăr durerile naşterii (v.19,20)Dar veniseră aceşti învăţători iudaizanţi şi iată! în loc de Hristos, aceşti oameni, sabatele lor, lunile noi ale lor, circumcizia lor, par să ia chip în ei. Nu e de mirare că Pavel, în dragostea sa arzătoare pentru ei, copiii săi, simţea ca şi cum ar trebui să treacă din nou prin durerile naşterii şi era nedumerit cu privire la ei. În aceste condiţii dorea ca, în loc să stea la distanţă şi să le comunice prin scris, să fie în mijlocul lor, în stare să judece exact starea lor şi să-şi schimbe glasul, vorbindu-le spre învăţătură, sau să-i mustre, sau chiar să arate cu severitate, după cum era cazul.

Semnificaţia alegorică a unei întâmplări trăite de Avraam (v.21-26)

Totuşi, pentru că ei păreau să fie dornici să se aşeze sub lege, aveau cel puţin să fie pregătiţi să asculte ceea ce indicase legea. De aceea de la versetul 22 până la sfârşitul capitolului el îi îndreaptă spre semnificaţia unei întâmplări din viaţa lui Avraam.Avraam era marele exemplu al credinţei şi al promisiunii, după cum am văzut în capitolul 3. Totuşi înainte de a primi prin credinţă copilul promisiunii, a avut loc episodul în care prin fapte obţinuse un copil, prin Agar. Ismael a fost născut în mod firesc, în timp ce Isaac a fost prin promisiune. Putem vedea că în aceasta era o alegorie şi că Agar şi fiul ei ne vorbesc despre Sinai, de unde a fost dat sistemul legii care conduce la robie, şi de asemenea „Ierusalimul de acum", adică poporul evreu, care deşi este sub lege, este încă în necredinţă. Creştinul, pe de altă parte, este în poziţia copilului promisiunii şi în legătură cu „Ierusalimul de sus" care este liber.Iudeul mândru ortodox se putea lăuda că în mod firesc el era un fiu cu adevărat născut din Isaac. Totuşi într-un sens spiritual el era un fiu al lui Ismael şi în robie sub îndrumător. În adevăr, regimul îndrumătorului venise întâi, şi mai târziu venise promisiunea, care s-a materializat în venirea Fiului lui Dumnezeu. Dar aceasta doar a confirmat tipul, pentru că Ismael a venit înaintea lui Isaac. Tipul a fost mai departe confirmat prin faptul că iudeul mândru a persecutat pe creştinii smeriţi, aşa cum precizează versetul 29.

Cântă – pentru că robia s-a terminat, a venit eliberarea (v.27,28)

De asemenea, adevărul acestei alegorii îşi află o întărire în cuvintele din Isaia 54.1. Versetul acela arată că Israel în timpul părăsirii sale va fi mai rodnic decât fusese vreodată în relaţia sa cu Domnul. Şi acest verset este o consecinţă imediată a adevărului glorios prezis în capitolul 53. Avea să fie ca rod al venirii lui Mesia care suferise, şi nu ca rezultat al ţinerii legii.Când legea a fost impusă pe Sinai nimeni n-a izbucnit în cântare. Foarte curând au fost strigăte ca astfel de cuvinte să nu mai fie spuse în auzul poporului. Totuşi când Isaia dezvăluie înaintea noastră istoria minunată a lui Hristos care suferă pentru păcatele celor mulţi şi învie, cel dintâi cuvânt care urmează este: „Cântaţi!" s-a sfârşit robia, a venit libertatea!.

Prigonirea din partea celui născut în mod firesc (v.29-31)

Din vechime a fost o ciocnire între Ismael şi Isaac, după cum este şi astăzi între iudaizanţi şi cei credincioşi care stau în libertatea harului lui Dumnezeu. Totuşi nu ciocnirea aceasta hotărăşte lucrurile, nici prezenţa celui „născut potrivit Duhului" de către „cel născut potrivit firii". Ceea ce decide lucrurile este glasul lui Dumnezeu. Şi acest glas ajunge la noi în Scripturi.„Ce spune Scriptura?" Aceasta este întrebarea decisivă. Şi răspunsul este că „fiul celei roabe nu va moşteni cu fiul celei libere". Roaba este izgonită în favoarea fiului. Cel care ar sta înaintea lui Dumnezeu pe baza legii, va cădea. Cel care stă în plinătatea harului, stă în adevăr.În adevăr, ferice de noi dacă putem spune cu adevărat: „noi nu suntem copii ai celei roabe, ci ai celei libere". Atunci stăm în adevăr în Hristos, şi Hristos Însuşi ia chip în noi. Suntem în libertate ca fii, şi aceasta este libertate în adevăr.

Prin Hristos eliberaţi de lege: ca bază a îndreptăţirii, a relaţiilor cu Dumnezeu şi ca regulă de viaţă (v.1)În cel dintâi verset al capitolului 5 avem ideea principală a epistolei restrânsă în puţine cuvinte. Hristos ne-a adus într-o libertate minunată şi în ea avem să stăm, refuzând să fim ademeniţi din nou în robie.Să ne împrospătăm amintirile în ce priveşte extinderea şi caracterul libertăţii în care am fost aduşi.În primul rând am fost eliberaţi de lege ca bază a îndreptăţirii noastre înaintea lui Dumnezeu. Aceasta s-a precizat în capitolul 2.16. Suntem „îndreptăţiţi din credinţa lui Hristos".Mai departe, am fost eliberaţi de lege ca bază a relaţiilor noastre cu Dumnezeu. „Înfierea" este a noastră pentru că am fost răscumpăraţi de sub lege. Aceasta se spune în capitolul 4.5.Ca urmare, în al treilea rând, suntem eliberaţi de lege ca regulă sau standard al vieţii noastre.Aceasta rezultă din tot pasajul de la 3.23 până la 4.7. Atât timp cât copiii lui Dumnezeu erau în poziţia de robi, legea era regula de viaţă pentru ei. Acum, ca nişte copii care au devenit maturi în casa tatălui lor, având Duhul Fiului lui Dumnezeu, avem o regulă sau standard mai presus de legea lui Moise – numită „legea lui Hristos" în capitolul 6.2.

A cădea din har (v.4)Libertatea în care suntem aduşi, deci, este eliberarea deplină care a ajuns a noastră, fiind făcuţi fii ai lui Dumnezeu. Este libertatea despre care spusese Domnul Isus: „Dacă Fiul vă va elibera, veţi fi cu adevărat liberi" (Ioan 8.36). Noi nu mai suntem ca nişte robi ai casei, a căror purtare este impusă de regulile potrivite robilor; şi a ne aşeza noi înşine în gândurile şi purtarea noastră în aceea poziţie ar fi o amăgire foarte tristă. Înseamnă, în adevăr, a cădea din har, aşa cum spune versetul 4.Cuvintele „a cădea din har" sunt luate deseori în sensul că cineva ar fi căzut din mâna plină de har a lui Dumnezeu – că unul ca acesta nu mai este mântuit. Însă cuvintele acestea se referă la ceva ce s-a produs în conştiinţa lor, nu la ceea ce este real înaintea lui Dumnezeu. Versetul 4 spune: „V-aţi despărţit de (orice folos de la)Hristos, voi care vă îndreptăţiţi prin lege; aţi căzut din har". A căuta să foloseşti ceea ce este imposibil, să evii îndreptăţit prin lege, înseamnă a te abate, a cădea de la har, care este singura bază a îndreptăţirii. Dacă ei se considerau ca îndreptăţiţi prin lege, Hristos era în mod foarte evident respins de gândirea lor, şi ei ar fi coborât de la principiul divin şi măreţ al harului la nivelul cel mai de jos al legii. Şi coborârea aceasta este atât de pronunţată şi abruptă încât poate fi descrisă numai ca o cădere!Nu este greu să cazi din har. Cât de mulţi creştini de nume se fac vinovaţi de acest lucru! Avem noi claritate în această privinţă? Stăm noi în libertatea harului în tot ce avem a face cu Dumnezeu?

Legea ca întreg (v.2,3)În versetele 2 şi 3 Pavel din nou face aluzie la circumcizie, care era tăişul cu care adversarii lui le atacau libertatea. Fără îndoială, ar fi părut multora să fie un punct mic şi neimportant, totuşi era cu totul suficient ca să stabilească principiul. Legea este un întreg; dacă te referi la un singur detaliu, trebuie menţionate toate detaliile. Este aşa cum scrie Iacov: „Cine va păzi toată legea şi va greşi în una, s-a făcut vinovat de toate" (2.10). Aceasta întăreşte faptul că dacă legea este călcată într-un detaliu, este călcată în întregime. Ea nu poate fi luată parţial; este un întreg şi aşa trebuie considerat.

Nădejdea dreptăţii: gloria (v.4-6)Notăm aici contrastul dintre „voi" din versetul 4 şi „noi" din versetul 5. „Voi" – cei dintre galateni care erau tentaţi să abandoneze în gândurile lor locul în care îi aşezase harul. „Noi" – marea parte a credincioşilor care rămâneau în harul evangheliei. Pentru aceşti „noi" din versetul 5 sunt poziţia şi privilegiul înaintea lui Dumnezeu, ca fii; dar este o poziţie de libertate, ca fiind lăsaţi în această lume, într-un contrast categoric cu iudeii, care nu au cunoscut niciodată o astfel de poziţie.Poziţia noastră este de aşteptare. Noi nu aşteptăm dreptatea, aşa cum era cazul iudeilor, care căutau continuu sub lege să-şi stabilească o dreptate a lor şi niciodată nu ajungeau la ea. Noi avem dreptatea, ca un fapt stabilit în evanghelie, şi aşteptăm numai nădejdea care este în legătură cu ea. Nădejdea dreptăţii este gloria, aşa cum ne arată Romani 5.2. Acum noi aşteptăm gloria, prin Duhul care ne-a fost dat; iar această prin credinţă, nu pe principiul faptelor legii.Nu este aceasta o poziţie de libertate minunată? Cu cât am experimentat mai mult truda şi disperarea în căutarea dreptăţii prin eforturi sincere de a ţine legea, cu atât mai mult vom aprecia libertatea şi vom înţelege că această credinţă care lucrează prin dragoste este singurul lucru care contează în Hristos Isus.

Ascultarea de adevăr (vers. 7,8)Altădată galatenii alergaseră aşa cum trebuia, acum însă erau împiedicaţi să mai asculte de adevăr. De notat că „adevărul” nu este ceva care trebuie doar să fie discutat, analizat şi înţeles, ci el trebuie să fie ascultat. Noi suntem fii ai lui Dumnezeu, deci trebuie să ne purtăm ca fii. Nu mai suntem sub îndrumător (pedagog), deci nu trebuie să ne mai rânduim viaţa pe o bază legalistă. Suntem răstigniţi împreună cu Hristos, deci nu mai avem ca ţintă să trăim pentru noi înşine, ci Hristos trebuie să trăiască în noi. Fiecare parte de adevăr pe care o învăţăm trebuie să aibă o exprimare practică în noi. Trebuie să fim supuşi adevărului.Totuşi galatenii se abătuseră nu numai de la ascultarea de adevăr, ci şi de la adevărul însuşi. Ei fuseseră înduplecaţi să îmbrăţişeze aceste idei noi, care nu veneau de la Dumnezeu, care îi chemase; de aceea ei trebuiau să-şi aducă aminte că ideile şi doctrinele greşite lucrează ca aluatul. Se lăudau că au îmbrăţişat numai câteva lucruri din iudaism, totuşi prin aceasta ei deveneau în întregime iudaizaţi.Aluatul ca doctrină (vers. 9)Expresia din acest verset se găseşte şi în 1Corinteni 5.6. Ea ne arată natura aluatului. În Corinteni, aluatul face referire la purtare şi la morală. Aici, el se referă la doctrină. De fapt, „aluatul fariseilor” era acela care îi amenința pe galateni, după cum ceea ce îi amenința pe corinteni era ceva apropiat de aluatul saducheilor şi al irodienilor. Totuşi, gândul apostolului la Domnul şi la lucrarea Sa plină de har în suflete îl făcea să fie încrezător că epistola lui de mustrare şi de corectare îşi va avea rezultatul dorit în sufletul galatenilor, iar lucrătorii cei răi, care îi tulburaseră şi corupseseră gândirea, urmau să aibă de-a face cu Dumnezeu, în judecata Lui.

Pricina de poticnire a crucii: faptul că ea nu dă nicio onoare omului (vers.11-15)În versetele 11-15 apostolul Pavel îşi întăreşte cuvintele cu alte argumente. El nu era un predicator al circumciziei. Dacă ar fi fost, ar fi scăpat de persecuţie. Pricina de „poticnire” a crucii constă în faptul că ea nu dă onoare omului; de fapt, ea îl condamnă cu totul. Circumcizia pe de altă parte, presupune că sunt unele posibilităţi de merit în el, că firea lui poate în felul acesta să facă lucruri folositoare lui Dumnezeu. Şi ceea ce este adevărat despre circumcizie poate fi adevărat şi despre orice alt ritual făcut cu ideea că este vreo virtute în el. Aceasta explică de ce oamenii îndrăgesc atât de mult ritualurile şi rânduielile. Ele aduc în oameni un simţ confortabil de mulţumire cu ei înşişi. Crucea face ca toate acestea să fie nimic. De aici vine poticnirea ei.

Legalismul care duce la ceea ce este opus dragostei (v.12-15)Apostolul vroia adevărata libertate a galatenilor şi ar fi dorit ca acei care erau atât de zeloşi pentru circumcizie să se taie chiar de tot. El subliniază că libertatea nu este permisiune de a păcătui, ci îndemn de a iubi şi a sluji. Şi această dragoste era ceea ce ţinea legea lui Moise. De fapt, în timp ce se lăudau cu legea, ei se mușcau şi se mâncau unii pe alţii, în loc să se iubească şi să slujească unii altora. Aşa se întâmplă mereu. Legalismul duce la ceea ce este opus dragostei, şi galatenii trebuiau să fie înştiinţaţi ca nu cumva urmărirea sfinţeniei prin lege de către ei să-i ducă spre un sfârşit nesfânt, fiind mistuiţi unii de alţii în certurile şi în critica pe care şi-o făceau. Ei se vor feri de pricina de poticnire a crucii şi vor ajunge cu totul în necazul produs de propria lor putere nesfântă.Este trist de remarcat că acesta este chiar sumarul istoriei creştinătăţii. În măsura în care a fost refuzată şi ocolită pricina de poticnire a crucii, a crescut cearta dezbinărilor şi a purtării greşite.

A umbla în Duh (v.16)Cu toate acestea galatenii s-ar fi întors spre Pavel să-i spună: „Ne-ai arătat foarte hotărât cum gândurile noastre cu privire la urmărirea sfinţeniei prin ţinerea legii sunt greşite; dar ce anume este drept?” răspunsul lui ar începe cu versetul 16: „Spun dar: umblaţi în Duh”.A umbla este cea dintâi şi cea mai primitivă activitate a omului. „A umbla în Duh” înseamnă a avea orice activitate, atât în gândire cât şi în vorbire şi în fapte, în energia Duhului care ne-a fost dat. Duhul Fiului lui Dumnezeu, care ne-a fost dăruit ca unor fii ai lui Dumnezeu, urmează să ne stăpânească toate activităţile. Aceasta este calea libertăţii, o libertate care este chiar opusul promisiunii de a păcătui, pentru că umblarea în Duhul ne face imposibilă împlinirea dorinţelor firii păcătoase. Venirea unei puteri mai mari ne ridică în întregime deasupra tragerii în jos a uneia mai mici.

Călăuziţi de Duhul (v.17,18)Firea păcătoasă nu se schimbă, aşa cum arată clar versetul 17. Natura ei, dorinţele ei, faptele ei rămân aceleaşi, şi întotdeauna sunt potrivnice Duhului lui Dumnezeu. Dar Duhul este învingător – dacă umblăm în Duhul – împotriva firii păcătoase, „ca să nu faceţi” lucrurile pe care altfel le-aţi dori. Şi atunci, dacă suntem „călăuziţi” de Duhul, nu putem fi în acelaşi timp sub stăpânirea îndrumătorului – legea.Deci în versetul 16 Duhul este văzut ca Puterea cea nouă în cel credincios, dându-i vitalitatea. În versetul 18, ca noul Conducător, îl ia de mână şi îl îndrumă în tot ceea ce este voia lui Dumnezeu. În Romani 8.14 de asemenea Duhul este prezentat drept Călăuzitor. Fiii sunt călăuziţi de Duhul. Robii sunt conduşi de îndrumător.

Contrast între faptele firii păcătoase şi roada Duhului (v. 19-23)

Faptul că există un contrast şi contradicţie totală între firea păcătoasă şi Duhul este foarte clar arătat când ne uităm la rezultatele aduse de fiecare. Versetele 19-21 ne dau lista teribilă a lucrărilor firii păcătoase. Versetele 22 şi 23 ne prezintă roada Duhului, ca un ciochine frumos de struguri. Cele dintâi sunt în întregime sub condamnarea lui Dumnezeu şi cei care le practică nu vor avea parte de împărăţia lui Dumnezeu. Cele din urmă sunt în totul aprobate de Dumnezeu şi de aceea nu există lege împotriva lor. În cea dintâi listă aflăm trăsăturile urâcioase care îl caracterizează pe Adam. Cel căzut; în cealaltă, caracterul pe care îl are Hristos.Este de notat contrastul dintre „fapte” şi „rod”. Este uşor să înţelegem „faptele”. Pământul e plin de zgomotul lor. Confuzia şi distrugerea pe care le aduc ele se văd foarte bine. Pe de altă parte, „roada” creşte în tăcere, chiar şi în natură. În timpul verii printre livezi nimeni nu este oprit pe loc de vreun zgomot al roadelor care se maturizează. Minunea creşterii lor are loc fără vreun sunet. Tot aşa este cu roada Duhului. Este „roada”, notăm, nu „roadele”; şi aceasta, pentru că trăsăturile acestea morale plăcute sunt concepute ca un mănunchi; nouă ca număr, totuşi toate dintr-o tulpină – Duhul lui Dumnezeu.

Creştinul şi-a răstignit firea păcătoasă (v.24)

Trăsăturile acestea ce caracter, plăcute, vor umple împărăţia lui Dumnezeu, în timp ce faptele zgomotoase ale firii păcătoase sunt cu totul excluse. Nici un creştin adevărat nu est caracterizat de aceste fapte ale firii păcătoase, deşi chiar şi un creştin adevărat poate cădea în una sau alta dintre ele, dar va fi eliberat numai prin lucrarea de mijlocire a lui Hristos şi cu costul unei mari suferinţe pentru el însuşi, atât spirituală cât şi fizică. A aparţine lui Hristos înseamnă că am ajuns la o judecată categorică privitoare la răul firii păcătoase şi am răstignit-o; în felul acesta am confirmat în conştiinţele noastre judecata împotriva ei, rostită de Dumnezeu la cruce.Este bine să ne întrebăm dacă am cunoscut acest fapt, care este singura atitudine corectă a creştinului. Am pus noi în mod hotărât sentinţa morţii asupra firii păcătoase? Am răstignit-o, împreună cu patimile şi poftele ei? Aceasta este mărturisirea pe care am făcut-o, ca nişte creştini; dar ne menţinem noi la nivelul acestei mărturisiri? Este o întrebare foarte serioasă la care trebuie să răspundem pentru noi înşine. Să dăm timp conştiinţei să răspundă.

Umblarea potrivită felului de a fi al vieţii noastre (v.25,26)

Trăim prin Duhul, şi nu potrivit firii păcătoase. De aceea să şi umblăm în Duhul. Umblarea noastră trebuie să corespundă vieţii pe care o avem. O pasăre nu-şi poate avea viaţa în aer şi totuşi toate activităţile ei să fie sub apă. Un peşte nu-şi poate avea viaţa în apă şi totuşi activităţile lui să fie pe uscat. Creştinii nu pot avea viaţa lor în Duhul şi totuşi activităţile lor să fie în firea păcătoasă.Ultimul verset al acestui

capitol este o altă aluzie foarte clară la galatenii pe care apostolul îi ştia bine încotro se îndrepta urmărirea lor falsă a sfinţeniei. Dacă şi noi am cădea în cursa lor, aceleaşi rezultate triste se vor arăta şi în noi.Numai în Duhul lui Dumnezeu putem reproduce, chiar într-o măsură mică, acest caracter frumos al lui Hristos.

Restabilirea unui care a căzut deodată în vreo greşeală (v.1)

S-ar părea a fi un contrast între versetul 21 din capitolul 5 şi cel dintâi verset al capitolului 6. Cel dintâi se referă la cei caracterizaţi de faptul că fac anumite rele. Cel din urmă ne vorbeşte despre un om care ar cădea deodată în vreo greşeală. Cei caracterizaţi de ce este rău nu vor intra niciodată în împărăţia lui Dumnezeu, în timp ce omul care a fost surprins de vreun rău trebuie să fie restabilit. Se înţelege de le sine că unul ca acesta este un credincios adevărat.Îndemnul de a restabili pe unul ca acesta este adresat către „voi, cei spirituali”. Nu erau mulţi de felul acesta printre galateni, aşa cum arată ultimul verset din capitolul 5. A te apropia de un frate căzut într-un spirit de slavă deşartă ar întârâta tot ce ar fi mai rău în el. Pentru a-l ajuta trebuie să te apropii de el cu duhul blândeţii. Este de observat că duhul blândeţii însoţeşte în mod necesar spiritualitate; însă deseori întâlnim o spiritualitate falsă aliată fără sfială cu căutarea de a se impune, şi aceasta este cu totul opusă blândeţii. Un om cu adevărat spiritual este dominat şi controlat de Duhul lui Dumnezeu care locuieşte în el şi de aceea este caracterizat de „blândeţea şi bunătatea lui Hristos” (2 Cor.10.1). Dar chiar şi unul ca acesta nu este dincolo de posibilitatea de a cădea în faţa ispitei. De aceea, în timp ce îndreaptă pe altul, trebuie să fie atent la sine însuşi.

A împlini legea lui Hristos, purtând poverile altora (v.2-5)

Versetul 2 este un îndemn cu un caracter mai general; ni se aplică tuturor. Avem să împlinim legea lui Hristos – care într-un singur cuvânt este dragostea – şi să ne purtăm sarcinile unii altora. Foarte des fratele care cade purtase poveri faţă de care noi eram străini, şi dacă am fi umblat în ascultare de porunca cea nouă din Ioan 13.34, l-am fi ajutat să şi le uşureze.Şi de ce nu împlinim în felul acesta legea lui Hristos? Ce anume ne împiedică? Noi ne gândim că suntem ceva sau cineva şi ne simţim pe noi înşine prea mari şi importanţi ca să ridicăm poverile altora. Şi în tot acest timp ne înşelăm pe noi înşine. Nu suntem „nimic”, aşa cum ne spune cu severitate versetul 3. Un om nu este niciodată mai aproape de zero ca atunci când îşi închipuie că el însuşi este cineva – chiar cineva „spiritual”!.Fapt este că avem nevoie de seriozitate în gândire. Avem nevoie să fim pregătiţi să facem faţă faptelor, să ne punem la probă faptele. Dacă facem acest lucru, vom fi aduşi jos de la gândurile înalte pe care le-am întreţinut. Şi dacă în adevăr trecem testul, ne putem bucura de ceea ce este în adevăr al nostru, şi nu în ceea ce suntem în estimarea altora. Desigur, fiecare trebuie să-şi poarte povara lui, a responsabilităţii lui individuale înaintea lui Dumnezeu. Nu este contradicţie între versetele 2 şi 5, deşi de obicei sunt folosite aceleaşi cuvinte, care în greceşte sunt diferite. În versetul 2 „poverile” se referă la ceea ce apasă asupra noastră pe calea punerii la probă. În versetul5 „povara” se referă la responsabilitatea faţă de Dumnezeu care apasă asupra fiecăruia dintre noi şi nimeni n-o poate purta pentru altul.

Responsabilitatea dea da şi de a semăna (v.6,7)

Cu versetul 6 apostolul trece la o anumită responsabilitate pe care o au toţi cei care primesc învăţătură în lucrurile lui Dumnezeu. Ei trebuie să fie gata să ajute pe cei care îi învaţă, şi aceasta „din toate bunurile”.Din fire suntem creaturi egoiste. Marea majoritate dintre noi ne bucurăm să primim, dar ne arătăm tare zgârciţi când este vorba de a da. De aceea sunt scrise versetele 7 şi 8 cu înştiinţările lor solemne. Ni se spune clar că prosperitatea noastră spirituală depinde de acest lucru, şi deoarece suntem foarte pricepuţi să inventăm în gândurile noastre multe motive pentru a nu da, ci mai degrabă să strângem la sân cât se poate de mult, apostolul îşi începe înştiinţarea cu aceste cuvinte: „Nu vă amăgiţi”. Este uşor să te înşeli tu însuţi.Principiul pe care el îl prezintă este fără îndoială adevărat şi în multe alte direcţii. Aici este în legătură cu îndemnul de a da şi suntem aduşi faţă în faţă cu faptul că ceea ce culegem trebuie să fie în mod inevitabil potrivit cu ceea ce semănăm. Aceasta este desigur o realitate şi în ceea ce priveşte cantitatea, fapt precizat în 2 Corinteni 9.6. Gândul de aici se referă îndeosebi la calitate sau la ceea ce s-ar spune despre felul sau calitatea ei; chiar ceea ce am semănat, aceea vom secera.

A semăna în Duhul şi a secera viaţa veşnică (v.8)A semăna pentru fire păcătoasă înseamnă a-i alimenta dorinţele. A semăna în Duh înseamnă a-l ceda Lui locul şi a ne hrăni cu lucrurile Lui. Dacă îl practicăm pe cel dintâi, secerăm corupţie; pe al doilea, viaţa veşnică. Putrezirea vine de la firea păcătoasă. Viaţa veşnică, de la Duhul. În amândouă cazurile este întocmai rezultatul a ceea ce este semănat; este tot atât de normal să obţii un câmp de ciulini din semănarea pufului de scaieţi – sau grâu din semănarea grâului.În lumina acestui fapt cât de diferite vor apare vieţile noastre! cât de multe lucruri care ne-ar părea ciudat, de neînţeles, ni s-ar descoperi a fi perfect naturale, chiar ceea ce am fi putut aştepta, privind la felul nostru de purtare de mai înainte. Stăm nedumeriţi, de cutare şi cutare experienţă au fost partea noastră, în timp ce nedumerirea ar fi trebuit să fie dacă ele n-ar fi fost partea noastră. Ferice de noi când semănatul ar fi fost de aşa fel încât o recoltă bogată a „vieţii veşnice” va începe să se arate.Nimeni nu poate semăna în Duh, decât numai dacă are Duhul; adică, dacă este adevărat credincios. Având Duhul şi având în adevăr viaţa veşnică în sensul de la Ioan 5.24, secerăm viaţa veşnică drept consecinţă a cultivării lucrurilor Duhului lui Dumnezeu. Versetul acesta pune simpli „viaţa veşnică” înaintea noastră nu ca viaţa din care trăim, ci ca viaţa pe care o trăim. În măsura în care cultivăm lucrurile Duhului, obţinem şi ne bucurăm de toate aceste binecuvântări, aceste relaţii, această comuniune cu Tatăl şi cu Fiul, în care viaţa se arată din partea practică şi experimentală a lucrurilor.Aici deci ni se dă raţiunea pentru care atât de des avem să deplângem slăbiciunea noastră spirituală sau lipsa de vitalitate şi de bucurie şi de putere în lucrurile lui Dumnezeu. Înaintăm foarte puţin şi ne întrebăm de ce. De câte ori am auzit cum s-a pus această întrebare şi deseori într-un fel de plângere, de parcă Dumnezeu S-ar purta ciudat, sau întreaga întrebare ar fi înfăşurată în mister! De fapt nu este vreun mister în privinţa aceasta.Lucrurile devin simple când ne întrebăm pe noi înşine: „Ce cultiv eu?” Niciodată nu vom culege smochine din mărăcini, şi nici nu vom secera viaţa veşnică fără a semăna în Duh. Problema cu cei mai mulţi dintre noi în aceste zile este faptul că ne risipim fără rost energia. Nu înseamnă că am cultiva lucruri dăunătoare, ci mai degrabă lucruri fără rost, care nu sunt necesare. Nu suntem ca apostolul care putea spune: „Eu un fac”, în timp ce se rezuma cu toată fermitatea la acel lucru măreţ care avea importanţă.Ne întreabă unii tineri credincioşi: de ce să fim atât de severi în practică şi întotdeauna spre „un singur” lucru? Am putea spune: Înlăturaţi distracţiile „nevinovate”, acele lucruri neserioase, acele lucruri mărunte care îţi risipesc timpul, care nu realizează nimic şi nu te duc nicăieri. Umple-ţi inima şi gândirea şi timpul cu Cuvântul lui Dumnezeu şi cu rugăciunea, dăruieşte-te pe tine însuţi cu toată inima lucrării Domnului Isus, şi peste puţin timp înaintarea ta se va arăta tuturor.Observaţia desigur că ne-am întors la punctul la care ajunseserăm în capitolul 5.16, însă aici suntem cu un pas mai înainte. Acolo ideea principală era mai mult negativă – a nu împlini dorinţele firii păcătoase. Aici ea este pozitivă – a secera viaţa veşnică.

Nevoia de răbdare pentru a secera (v.9)Secerişul nu vine îndată după ce sământa este semănată. De aceea este nevoie de răbdare, aşa cum spune versetul 9. Seceratul va fi la timpul potrivit; şi Dumnezeu, nu noi, este Cel care hotărăşte când va fi acest timp. Categoric, acest timp va veni. Geneza 8.22 rămâne un adevăr şi în legătură cu acest fapt: „semănatul şi seceratul… nu vor înceta”.

A face bine tuturor (v.10)După cum am observat mai înainte, acest adevăr important este prezentat aici pentru a-i determina pe galateni, ca şi pe noi înşine, la dărnicie, aşa cum scrie apostolul în versetul 10. Trebuie să fim darnici şi să facem bine tuturor oamenilor; în acelaşi timp, casa credinţei are prioritate. Prin creaţie suntem în legătură cu toţi oamenii. Prin răscumpărare şi prin rezultatele ei ne aflăm în casa credinţei. Cea dintâi legătură este naturală şi cea de-a doua este spirituală, iar ceea ce este spiritual are întâietate faţă de ceea ce este natural.

Singura laudă: lauda cu crucea lui Hristos (vers.11-14)

Apostolul Pavel dădea o mare importanţă acestei epistole a lui către galateni, după cum vedem în versetul 11: „Vedeţi cu ce litere mari v-am scris cu însăşi mâna mea”. El luase pana pentru a adăuga cu propria lui mână ultimele rânduri şi scrisese cu litere mari. Prin aceasta sublinia cuvintele de încheiere ale epistolei.În versetul 12 el are un cuvânt final cu privire la cei care îi sileau pe galateni să se circumcidă. El le dă pe faţă încă o dată scopul pe care îl aveau acei oameni: să aibă o înfăţişare bună în trupul lor şi să scape de persecuţia pe care o aduce crucea lui Hristos. Aceasta nu era o acuzaţie adusă la întâmplare împotriva lor, pentru că, în versetul 13, el o dovedeşte prin simplul fapt că, în timp ce aceştia îi sileau pe galateni, care erau dintre neamuri, să se circumcidă ca semn al supunerii faţă de lege, nici ei înşişi nu ţineau legea. În felul acesta îşi dădeau pe faţă intenţiile. Ei doreau să fie în stare să se laude cu un anumit semn în trupul galatenilor şi, în felul acesta, să se conformeze spiritului lumii.În contrast cu toate acestea, Pavel îşi arată poziţia proprie. El nu se lăuda cu nimic altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, care a pus sentinţa lui Dumnezeu asupra firii păcătoase şi asupra lumii. Apostolul vorbeşte despre cruce în aplicaţia ei cu privire la sine însuşi şi cu privire la lume. Răstignirea a însemnat nu numai moarte, ci o moarte ruşinoasă. Cu alte cuvinte, el spune: „În moartea lui Hristos, sistemul lumii a fost răstignit în ochii mei, iar eu am fost răstignit în ochii lumii. Am lepădat lumea ca pe un lucru de ruşine, iar ea mă leapădă pe mine ca pe un lucru de ruşine”. Ceea ce trebuie remarcat este că Pavel se lăuda cu acest lucru. El nu era deloc deprimat sau întristat din cauza aceasta.

O creaţie nouă, potrivit căreia umblăm (vers.15,16)

Cum se putea realiza acest lucru? El cunoştea valoarea crucii şi acum avea înaintea ochilor săi creaţia cea nouă a cărei bază era crucea. Datorită crucii el se afla „în Hristos Isus” şi aici este creaţia cea nouă, iar circumcizia şi necircumcizia, amândouă sunt fără importanţă.Pavel umbla potrivit acestei reguli, a regulei dată de cruce şi de creaţia nouă. Aceasta este umblarea potrivită fiecărui creştin. Crucea a înlăturat tot ce este rău şi împotrivitor, fie păcatul sau satan, firea păcătoasă sau lumea. Noua creaţie introduce tot ce este de la Dumnezeu, şi în Hristos Isus. Noi creştinii, aparţinem creaţiei celei noi şi avem să umblăm potrivit acestei reguli. Pacea şi îndurarea sunt cu toţi aceştia şi peste adevăratul Israel – în prezent desigur fiind inclus în Adunarea lui Dumnezeu. Gândim că apostolul vorbeşte aici în felul acesta ca să ruşineze pe învăţătorii iudaizanţi care apărau lucruri înşelătoare.În versetul 16 citim pentru ultima oară în epistola aceasta despre „umblarea” celui credincios. Am citit mai înainte despre umblarea „potrivit adevărului evangheliei” şi despre umblarea „în Duhul”. Acum învăţăm să umblăm potrivit cu regula creaţiei celei noi. Un standard înalt? Totuşi nu imposibil, pentru că am fost aduşi de pe acum în creaţia cea nouă în Hristos Isus, chiar dacă suntem încă în trup şi firea păcătoasă este încă cu noi. Din nou vedem cum toate acesta sunt adevărate cu privire la noi ca să-şi exercite influenţa în viaţa noastră chiar de pe acum.

Dovada că era slujitor al lui Hristos: în trupul lui, semnele Domnului (v.17)Epistola se încheie cam poruncitor, aşa cum şi începuse. Este un simţ de reţinere în versetele de încheiere. Pavel îşi avea criticii săi, aşa cum ştia foarte bine. Ei căutau să-l împresoare, să-i aducă tot felul de insinuări duşmănoase, chiar să-i pună la îndoială apostolia. El îi dă la o parte şi pe ei şi obiecţiile lor. Romanii aveau un obicei de a-şi stigmatiza sclavii şi în felul acesta să pună dincolo de orice contestare că ei îi erau stăpâni. Aşa era şi cu el. El era un rob al lui Hristos mai presus de orice contestare. Bătăile şi lovirea cu pietre îndurată în slujba Lui lăsaseră semnele Lui pe trupul lui Pavel. Aceasta era cu mult mai multe decât puteau spune apărătorii mieroşi ai circumciziei când stăteau comozi pe scaunele lor de onoare. Ei nu suferiseră nimic. Ei ştiau numai să instige pe alţii ca să aducă suferinţă unuia ca Pavel.

Harul să fie cu duhul lor (v.18)Cât despre galateni, ei nu erau instigatori de rele, ci victime, şi Pavel le căuta scăparea în harul Domnului Isus. Dacă harul Lui era cu duhul lor, totul avea să fie bine.La fel şi pentru noi, concluzia la toate este: „Este bine ca inima să fie întărită prin har” (Evrei 13.9)

clickbible.org